பகுதி—2.

தோத்திரப் பாடல்கள்

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி.

சென்னை, தியாகராயநகர்,
ஹிந்தி பிரசார அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிடப்பட்டது.

பகுதி—2.

தோத்திரப் பாடல்கள்

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

“ பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே. ”

பாரதி பிரசுராலயம்,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

நான்காம் பதிப்பு] 1940 [விலை அணா 5.

சென்னை
ஹிந்தி பிரசார அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

முன்னுரை

பக்திமலர்ந்த நம் பரத கண்டத்தில் தங்கள் இஷ்ட தெய்வங்களுக்குப் பாமாலை சூட்டுவது புலவர்களின் இயற்கைக் குணமாம். பாரதியாரும் ஹிந்துக்கள் சாதாரணமாக வணங்கும் எல்லாத் தெய்வங்களைப் பற்றியும் பாடல்கள் இசைத்துள்ளார். இவற்றைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் பாரதியாரின் தீவிரமான தெய்வ பக்தியைத் தெரிந்து கொள்வதுடன், பக்தியில்லாதவருக்கும் இவை பக்தி புகட்ட வல்லன வென்பதையும் ஒப்புக் கொள்ளுவர்.

முருகனை "அறிவாகிய கோயிலிலே
அருளாகிய தாய் மடிமேல்
பொறிவே லுடனே வளர்வா யமரர்
புதுவாழ் வுறவே புவி மீதருள்வாய்" என்றும்,

கண்ணனை "பாம்புத் தலை மேலே—நடஞ்செயும்
பாதத்தினைப் புகழ்வோம்
மாம்பழ வாயினிலே—குழலிசை
வண்மை புகழ்ந்திடுவோம்." என்றும்,

வாணியை "தாமரைப் பூவினிலே—சுருதியைத்
தனி யிருந் துரைப்பாள்
பூமணித் தாளினையே—கண்ணிலொற்றிப்
புண்ணிய மெய்திடுவோம்." என்றும்

புகழும் பாக்களைக் கேட்டு மன முருகாதவர் யார்?

தெய்வங்கள் பலவற்றைக் குறித்துப் பாடியிருப்பினும், பாரதியார் சாக்தராக இருந்ததால், பராசக்தி மீது பாடிய

பாடல்கள் மிகுதியா யிருப்பதைக் காணலாம். பராசக்தி யிடம் எவ்வளவு தூரம் ஈடுபட்டிருந்தா ரென்பது அவர் எழுதி யிருக்கும் சக்திவெண்பா, சக்திக் கூத்து, சக்தி திருப் புகழ், போற்றி யகவல், சக்தி, ஓம் சக்தியென எண்ணிறந்த கீதங்களாலும், முக்கியமாகக் கீழே குறிப்பிட்ட செய்யுட் களாலும் நன்கு விளங்கும்.

யாதுமாகி நின்றாய்—காளீ
எங்கு நீ நிறைந்தாய்

* * *

துன்னிய நீல நிறத்தள் பராசக்தி
வெண்ணிலாவே—யிங்கு
தோன்று முலகவளே யென்று கூறுவர்
வெண்ணிலாவே.

* * *

இதயமோ வெனிற் காலையு மாலையும்
எந்த நேரமும் வாணியைக் கூவுங்கால்
எதையும் வேண்டில தன்னை பராசக்தி
இன்ப மொன்றினைப் பாடுதலன்றியே.

* * *

மூட்டு மன்புக் கனலொடு வாணியை
முன்னுகின்ற பொழுதிலெ லாங்குரல்
காட்டி அன்னை பராசக்தி யேழையேன்
கவிதை யாவுந் தனக் கெனக் கேட்கின்றாள்.

பாரதியாரின் மனத்திற் சதா காலமுங் குடிகொண் டிருந்த பராசக்தியின் புகழினைப் பாடித் தமிழ் மக்கள் அவ ளது பரிபூரண கிருபையைப் பெற்று நீடூழி வாழ்க!

பாரதி பிரசுராலயத்தார்.

அட்டவணை.

தோத்திரப் பாடல்கள்.

1. ஆறு துணை.

ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்—பரா சக்தி
ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்.
ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி—ஓம் சக்தி
ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்.

1. கணபதி ராயன்—அவ னிரு
காலைப் பிடித் திடுவோம்;
குணமுயர்ந் திடவே—விடுதலை
கூடி மகிழ்ந் திடவே.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

2. சொல்லுக் கடங்கா வே—பரா சக்தி
சூரத் தனங்க ளெல்லாம்;
வல்லமை தந்திடு வாள்—பரா சக்தி
வாழி யென்றே துதிப்போம்.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

3. வெற்றி வடிவேலன்—அவனுடை
வீரத்தினைப் புகழ்வோம்;
சுற்றி நில்லாதே போ!—பகையே!
துள்ளி வருகுது வேல்.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

4. தாமரைப் பூவினிலே—சுருதியைத்
தனியிருந் துரைப்பாள்
பூமணித் தாளினையே—கண்ணி லொற்றிப்
புண்ணிய மெய்திடுவோம்.
(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

5. பாம்புத் தலைமேலே—நடஞ் செயும்
பாதத்தினைப் புகழ்வோம்
மாம்பழ வாயினிலே—குழலிசை
வண்மை புகழ்ந் திடுவோம்.
(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

6. செல்வத் திருமகளைத்—திடங் கொண்டு
சிந்தனை செய்திடுவோம்
செல்வ மெல்லாந் தருவாள்—நமதொளி
திக் கனைத்தும் பரவும்.
(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

---

௨. பக்தி.

ராகம்—பிலஹரி.

பல்லவி.

பக்தியினாலே—தெய்வ—பக்தியினாலே.

சரணங்கள்.

1. பக்தியினாலே—இந்தப்
பாரினி லெய்திடும் மேன்மைகள் கேளடீ!
சித்தந் தெளியும்,—இங்கு
செய்கை யனைத்திலும் செம்மை பிறந்திடும்,

வித்தைகள் சேரும்,—நல்ல
வீர ருறவு கிடைக்கும், மனத்திடைத்
தத்துவ முண்டாம்,—நெஞ்சிற்
சஞ்சலம் நீங்கி உறுதி விளங்கிடும், (பக்தியினாலே)

2. காமப் பிசாசைக்—குதிக்
கால் கொண்டடித்து விழுத்திட லாகும்; இத்
தாமஸப் பேயைக்—கண்டு
தாக்கி மடித்திட லாகும்; எந் நேரமும்
தீமையை எண்ணி—அஞ்சுந்
தேம்பற் பிசாசைத் திருகியெறிந்து பொய்ந்
நாம மில்லாதே—உண்மை
நாமத்தினாலிங்கு நன்மை விளைந்திடும்,
(பக்தியினாலே)

3. ஆசையைக் கொல்வோம்,—புலை
யச்சத்தைக் கொன்று பொசுக்கிடுவோம், கெட்ட
பாச மறுப்போம்,—இங்கு
பார்வதி சக்தி விளங்குதல் கண்டதை
மோசஞ் செய்யாமல்—உண்மை
முற்றிலுங் கண்டு வணங்கி வணங்கியோர்
ஈசனைப் போற்றி—இன்பம்
யாவையு முண்டு புகழ்கொண்டு வாழ்குவம்,
(பக்தியினாலே)

4. சோர்வுகள் போகும்,—பொய்ச்
சுகத்தினைத் தள்ளிச் சுகம்பெற லாகும், நற்
பார்வைகள் தோன்றும்;—மிடிப்
பாம்பு கடித்த விஷமகன் றேநல்ல

சேர்வைகள் சேரும்,—பல
செல்வங்கள் வந்து மகிழ்ச்சி விளைந்திடும்,
தீர்வைகள் தீரும்,—பிணி
தீரும், பலபல இன்பங்கள் சேர்ந்திடும்,
(பக்தியினாலே)

5. கல்வி வளரும்,—பல
காரியங் கையுறும், வீரிய மோங்கிடும்,
அல்ல லொழியும்,—நல்ல
ஆண்மை யுண்டாகும், அறிவு தெளிந்திடும்,
சொல்லுவதெல்லாம்—மறைச்
சொல்லினைப் போலப் பயனுள தாகும், மெய்
வல்லமை தோன்றும்,—தெய்வ
வாழ்க்கையுற்றேயிங்கு வாழ்ந்திடலாம்,உண்மைப்
(பக்தியினாலே)

6. சோம்ப லழியும்,—உடல்
சொன்ன படிக்கு நடக்கும், முடிசற்றுங்
கூம்புத லின்றி—நல்ல
கோபுரம் போல நிமிர்ந்த நிலைபெறும்,
வீம்புகள் போகும்,—நல்ல
மேன்மையுண்டாகிப் புயங்கள் பருக்கும், பொய்ப்
பாம்பு மடியும்,—மெய்ப்
பரம் வென்று நல்ல நெறிகளுண்டாய் விடும்,
(பக்தியினாலே)

7. சந்ததி வாழும்,—வெறுஞ்
சஞ்சலங் கெட்டு வலிமைகள் சேர்ந்திடும்,
'இந்தப் புவிக்கே—இங்கோர்
ஈசனுண்டாயின் அறிக்கையிட் டேனுன்றன்

கந்த மலர்த்தாள்—துணை ;
காதல் மகவு வளர்ந்திடவேண்டும், என்
சிந்தை யறிந்தே—அருள்
செய்திட வேண்டும்' என்றால் அருளெய்திடும்,
(பக்தியினாலே)

---

3. ஸரஸ்வதி ஸ்தோத்திரம்.

நொண்டிச் சிந்து.

1. எங்ஙனம் சென்றிருந்தீர்—என
தின்னுயிரே யென்றன் இசையமுதே
திங்களைக் கண்டவுடன்—கடல்
திரையினைக் காற்றினைக் கேட்டவுடன்
கங்குலைப் பார்த்தவுடன்—கடல்
காலையி லிரவியைத் தொழுதவுடன்
பொங்குவீர் அமிழ்தெனவே—அந்தப்
புதுமையிலே துயர் மறந்திருப்பேன்.

2. மாதமொர் நான்கா நீர்—அன்பு
வறுமையிலே யெனை வீழ்த்திவிட்டீர்.
பாதங்கள் போற்றுகின்றேன்—என்றன்
பாவமெலாங் கெட்டு ஞான கங்கை
நாதமோ டெப்பொழுதும்—என்றன்
நாவினிலே பொழிந்திட வேண்டும் ;
வேதங்க ளாக்கிடுவீர் !—அந்த
விண்ணவர் கண்ணிடை விளங்கிடுவீர் !

3. கண்மணி போன்றவரே !—இங்கு
காலையு மாலையுந் திருமகளாம்
பெண்மணி யின்பத்தையும்—சக்திப்
பெருமகள் திருவடிப் பெருமையையும்
வண்மையி லோதிடுவீர் !—என்றன்
வாயிலு மதியிலும் வளர்ந்திடுவீர் !
அண்மையி லிருந்திடுவீர் !—இனி
அடியனைப் பிரிந்திடல் ஆற்றுவனோ !

4. தானெனும் பேய் கெடவே,—பல
சஞ்சலக் குரங்குகள் தளைப்படவே,
வானெனும் ஒளிபெறவே,—நல்ல
வாய்மையிலே மதி நிலைத்திடவே,
வானெனப் பொழிந்திடுவீர் !—அந்தக்
திருமகள் சினங்களைத் தீர்த்திடுவீர் !
ஊனங்கள் போக்கிடுவீர் !—நல்ல
ஊக்கமும் பெருமையும் உதவிடுவீர் !

5. தீயினை நிறுத்திடுவீர் !—நல்ல
தீரமுந் தெளிவுமிங் கருள்புரிவீர் !
மாயையி லறிவிழந்தே—உம்மை
மதிப்பது மறந்தனன் பிழைகளெல்லாம்
தாயென வுமைப் பணிந்தேன்—பொறை
சார்த்தி நல் லருள்செய வேண்டுகின்றேன்;
வாயினிற் சபத மிட்டேன் ;—இனி
மறக்ககிலேன், எனை மறக்ககிலீர் !

4. ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்.

ராகம்—ஆனந்த பைரவி. தாளம்—சாப்பு.

1. வெள்ளைத் தாமரைப் பூவி லிருப்பாள்
வீணை செய்யும் ஒலியி லிருப்பாள்
கொள்ளை யின்பங் குலவு கவிதை
கூறுபாவலர் உள்ளத் திருப்பாள்
உள்ள தாம்பொருள் தேடி யுணர்ந்தே
ஓதும் வேதத்தி னுள்நின் றொளிர்வாள்
கள்ள மற்ற முனிவர்கள் கூறும்
கருணை வாசகத் துட்பொரு ளாவாள்.
(வெள்ளைத்)

2. மாதர் தீங்குரற் பாட்டி லிருப்பாள்
மக்கள் பேசும் மழலையி லுள்ளாள்
கீதம் பாடும் குயிலின் குரலைக்
கிளியினவை யிருப்பிடங் கொண்டாள்
கோதகன்ற தொழி லுடைத்தாகிக்
குலவு சித்திரம் கோபுரம் கோயில்
ஈதனைத்தின் எழிலிடை யுற்றாள்
இன்பமே வடி வாகிடப் பெற்றாள்.
(வெள்ளைத்)

3. வஞ்சமற்ற தொழில் புரிந் துண்டு
வாழு மாந்தர் குல தெய்வ மாவாள்
வெஞ்சமர்க் குயி ராகிய கொல்லர்
வித்தை யோர்ந்திடு சிற்பியர் தச்சர்

மிஞ்ச நற் பொருள் வாணிகஞ் செய்வோர்
வீர மன்னர் பின் வேதியர் யாரும்
தஞ்சமென் று வணங்கிடுந் தெய்வம்
தரணி மீதுறி வாகிய தெய்வம்.
(வெள்ளைத்)

4. தெய்வம் யாவும் உணர்ந்திடுந் தெய்வம்
தீமைகாட்டி விலக்கிடுந் தெய்வம்
உய்வ மென்ற கருத்துடை யோர்கள்
உயிரினுக் குயி ராகிய தெய்வம்
செய்வ மென்றொரு செய்கை யெடுப்போர்
செம்மை நாடிப் பணிந்திடு தெய்வம்
கைவருந்தி உழைப்பவர் தெய்வம்
கவிஞர் தெய்வம், கடவுளர் தெய்வம்.
(வெள்ளைத்)

5. செந்தமிழ் மணி நாட்டிடையுள்ளீர் !
சேர்ந்தித் தேவை வணங்குவம் வாரீர் !
வந்தனம் மிவட் கேசெய்வ தென்றால்
வாழி யஃதிங் கெளிதன் று கண்டீர் !
மந்திரத்தை முணுமுணுத் தேட்டை
வரிசையாக அடுக்கி யதன் மேல்
சந்தனத்தை மலரை யிடுவோர்
சாத்திரம் மிவள் பூசனை யன்றாம்.
(வெள்ளைத்)

6. வீடு தோறும் கலையின் விளக்கம்
வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடு முற்றிலும் உள்ளன வூர்கள்
நகர்க ளெங்கும் பல பல பள்ளி

கேடு கல்வியி லாததொ ரூரைத்
தீயினுக் கிரை யாக மடுத்தல்
கேடு தீர்க்கும் அமுதமென் அன்னை
கேண்மை கொள்ள வழியிவை கண்டீர்.
(வெள்ளைத்)

7. ஊனர் தேசம் யவனர் தந் தேசம்
உதய ஞாயிற் றொளிபெறு நாடு
சேனைநன்ற தோர் சிற்றடிச் சீனம்
செல்வப் பார சிகப் பழந்தேசம்
தோலைத்த துருக்கம் மிசிரம்
சூழ் கடற் கப் புறத்தினி லின்னும்
காணும் பற்பல நாட்டிடை யெல்லாம்
கல்வித் தேவி னொளிமிகுந் தோங்க.
(வெள்ளைத்)

8. ஞான மென்பதோர் சொல்லின் பொருளாம்
நல்ல பாரத நாட்டிடை வந்தீர்!
ஊன மின்று பெரிதிழைக் கின்றீர்!
ஓங்கு கல்வி யுழைப்பை மறந்தீர்!
மான மற்று விலங்குக ளொப்ப
மண்ணில் வாழ்வதை வாழ்வென லாமோ?
போனதற்கு வருந்துதல் வேண்டா,
புன்மை தீர்ப்ப முயலுவம் வாரீர்!
(வெள்ளைத்)

9. இன்னறுங் கனிச் சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த்தண் சுனைக ளியற்றல்
அன்ன சத்திர மாயிரம் வைத்தல்
ஆலயம் பதி னாயிர நாட்டல்

பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர் விளங்கி யொளிர நிறுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோ ரேழைக் கெழுத் தறிவித்தல்.
(வெள்ளைத்)

10. நிதி மிகுத்தவர் பொற்குவை தாரீர்!
நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்!
அதுவு மற்றவர் வாய்ச்சொ லருளீர்!
ஆண்மை யாள ருழைப்பினை நல்கீர்!
மதுரத் தேமொழி மாதர்க ளெல்லாம்
வாணி பூசைக் குரியன பேசீர்!
எதுவும் நல்கி யிங்கெவ்வகை யானும்
இப்பெருந் தொழில் நாட்டுவம் வாரீர்!
(வெள்ளைத்)

---

5. லக்ஷ்மி தேவி—சரண் புகுதல்.

1. மாதவன் சக்தியினைச்—செய்ய
மலர்வளர் மணியினை வாழ்த்திடுவோம்
போதுமிவ் வறுமையெலாம்—எந்தப்
போதினுஞ் சிறுமையின் பகைதனிலே
வேதனைப் படுமனமும்—உடல்
வேதமும் வெறுப்புறச் சோர்தலியும்
வாதனை பொறுக்கவில்லை—அன்னை
மாமக ளடியிணை சரண்புகுவோம்.

2. கீழ்களி னவமதிப்பும்—தொழில்
கெட்டவ ரிணக்கமுங் கிணற்றினுள்ளே
மூழ்கிய விளக்கினைப் போல்—செய்யு
முயற்சியெல் லாங்கெட்டு முடிவதுவும்
ஏழ்கட லோடியுமோர்—பயன்
எய்திட வழியின்றி யிருப்பதுவும்
வீழ்கலிக்கொடு நோய்தான்—வைய
மீதினில் வறுமையோர் கொடுமை யன்றோ?

3. பாற்கட லிடைப் பிறந்தாள்—அது
பயந்தநல் லமுதத்தின் பான்மைகொண்டாள்
ஏற்குமோர் தாமரைப்பூ—அதில்
இணைமலர்த் திருவடி இசைந்திருப்பாள்
நாற்கரந் தானுடையாள்—அந்த
நான்கினும் பலவகைத் திருவுடையாள்
வேற்கரு விழியுடையாள்—செய்ய
மேனியள் பசுமையை விரும்பிடுவாள்

4. நாரணன் மார்பினிலே—அன்பு
நலமுற நித்தமு மிணைந்திருப்பாள்
தோரணப் பந்தரிலும்—பசுத்
தொழுவிலும் சுடர்மணி மாடத்திலும்
வீரர்தந் தோளினிலும்—உடல்
வெயர்த்திட வுழைப்பவர் தொழில்களிலும்
பாரதி சிரத்தினிலும்—ஒளி
பரவிட வீற்றிருந் தருள் புரிவாள்.

5. பொன்னிலு மணிகளிலும்—நறும்
பூவிலுஞ் சாந்திலும் விளக்கினிலும்
கன்னியர் நகைப்பினிலும்—செழுங்
காட்டிலும் பொழிலிலும் கழனியிலும்

முன்னிய துணிவினிலும்—மன்னர்
முகத்திலும் வாழ்ந்திடும் திருமகளைப்
பன்னிநற் புகழ்பாடி—அவள்
பதமலர் வாழ்த்திநற் பதம்பெறுவோம்.

6. மண்ணினுட் கனிகளிலும்—மலை
வாய்ப்பிலும் வார்கட லாழத்திலும்
புண்ணிய வேள்வியிலும்—உயர்
புகழிலு மதியிலும் புதுமையிலும்
பண்ணுநற் பாவையிலும்—நல்ல
பாட்டிலுங் கூத்திலும் படத்தினிலும்
நண்ணிய தேவிதனை—எங்கள்
நாவிலும் மனத்திலும் நாட்டிடுவோம்.

7. வெற்றிகொள் படையினிலும்—பல
விநயங்க ளறிந்தவர் கடையினிலும்
நற்றவ நடையினிலும்—நல்ல
நாவலர் தேமொழித் தொடரினிலும்
உற்றசெந் திருத்தாயை—நித்தம்
உவகையிற் போற்றியிங் குயர்ந்திடுவோம்;
கற்றபல் கலைகளெல்லாம்—அவள்
கருணைநல் லொளிபெறக் களித்திருப்போம்.

---

6. லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை.

திரு வேட்கை.

ராகம்—நாட்டை. தாளம்—சதுஸ்ர ஏகம்.

1. மலரின் மேவு திருவே;—உன்மேல்
மையல் பொங்கி நின்றேன்;
நிலவு செய்யு முகமும்—காண்பார்
நினை வழிக்கும் விழியும்
கலகலென்ற மொழியும்—தெய்வக்
களி துலங்கு நகையும்
இலகு செல்வ வடிவும்—கண்டுன்
இன்பம் வேண்டு கின்றேன்.

2. கமல மேவும் திருவே!—நின்மேல்
காதலாகி நின்றேன்;
குமரி நின்னையிங்கே—பெற்றோர்
கோடியின்ப முற்றார்;
அமரர் போல வாழ்வேன்,—என்மேல்
அன்பு கொள்வையாயின்;
இமயவெற்பின் மோத,—நின்மேல்
இசைகள் பாடி வாழ்வேன்;

3. வாணி தன்னை யென்றும்—நினது
வரிசை பாட வைப்பேன்;
நாணி யேகலாமோ?—என்னை
நன்கறிந்திலா யோ?
பேணிவைய மெல்லாம்—நன்மை
பெருக வைக்கும் விரதம்
பூணுமைந்த ரெல்லாம்—கண்ணன்
பொறிக ளாவ ரன்றோ?

4. பொன்னு நல்லமணியும்—சுடர்செய்
பூண்க ளேந்தி வந்தாய்!
மின்னு நின்றன் வடிவிற்—பணிகள்
மேவி நிற்கு மழகை
என்னுரைப்ப னேடீ!—திருவே!
என்னுயிர்க் கொ ரமுதே!
நின்னை மார்பு சேரத்—தழுவி
நிக ரிலாது வாழ்வேன்;

5. செல்வ மெட்டு மெய்தி—நின்னாற்
செம்மை யேறி வாழ்வேன்;
இல்லை என்ற கொடுமை—உலகில்
இல்லையாக வைப்பேன்;
முல்லை போன்ற முறுவல்—காட்டி,
மோக வாதை நீக்கி,
எல்லை யற்ற சுவையே!—எனைநீ
என்றும் வாழ வைப்பாய்:

---

7. ஸ்ரீதேவி ஸ்துதி.

திருமகள்.

ராகம்—சக்கரவாகம். தாளம்—திஸ்ர ஏகம்.

1. நித்தமுனை வேண்டி மனம்
நினைப்பதெல்லாம் நீயாய்ப்
பித்தனைப்போல் வாழ்வதிலே
பெருமையுண்டோ? திருவே!

சித்த முறுதி கொண்டிருந்தார்
செல்வ மெல்லாம் வெற்றி கொண்டே
உத்தமர்க்கே சேர்வ தென்றே
உயர்ந்த வேத முரைப்ப தெல்லாம்
சுத்த வெறும் பொய்யோமோ?
சுடர் மணியே! திருவே,
பொருந்த மயல் கொண்டு விட்டேன்
பேணிடுவாய், திருவே!

2. உன்னையன்றி யின்ப முண்டோ
உலகந்தனை வேறே?
பொன்னை வடிவென் றுடையாய்!
புத்தமுதே, திருவே!
மின்னொளி தரு நன் மணிகள்
மேடை யுயர்ந்த மாளிகைகள்
வண்ண முடைய தாமரைப் பூ
மணிக்குள முள்ள சோலைகளும்
அன்னம் நறு நெய் பாலும்
அதிசயமாத் தருவாய்!
நின்னருளை வாழ்த்தி என்றும்
நிலைத்திருப்பேன், திருவே!

3. ஆடுகளு மாடுகளும் அழகுடைய பரியும்
வீடுகளும் நெடுநிலமும் விரைவினிலே தருவாய்!
ஈடு நினக் கோர் தெய்வமுண்டோ?
எனக் குன்னை யன்றிச் சரணமுண்டோ?
வாடு நிலத்தைக் கண்டிரங்கா
மழையினைப் போல் உள்ள முண்டோ?
நாடு மணிச் செல்வ மெல்லாம்
நன் கருள்வாய், திருவே!
பீடுடைய வான் பொருளே
பெருங் களியே, திருவே!

8. நவராத்திரிப் பாட்டு.

உஜ்ஜயினீ! நித்ய கல்யாணீ!
ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி
(உஜ்ஜயினீ!)

உஜ்ஜய காரண சங்கர தேவீ
உமா ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ மாதா ஸா.
(உஜ்ஜயினீ!)

வாழி புனைந்து மஹேசுவர தேவன்,
தோழி, பதங்கள் பணிந்து துணிந்தனம்.
(உஜ்ஜயினீ!)

ஸத்ய யுகத்தை அகத்திலிருத்தி
நித்தமெமக்கருளிச் செய்யும் உத்தமி
(உஜ்ஜயினீ!)

---

9. நவராத்திரிப் பாட்டு.

பராசக்தி: (மூன்றும் ஒன்றாகிய மூர்த்தி).

1. மாதா பராசக்தி வையமெலா நீ நிறைந்தாய்!
ஆதாரமுன்னையல்லால் ஆரெமக்குப் பாரினிலே!
ஏதாயினும் வழி நீ சொல்வாய், எமதுயிரே!
வேதாவின் தாயே! மிகப் பணிந்து வாழ்வோமே.

வாணி.

2. வாணி கலைத் தெய்வம் மணிவாக் குதவிடுவாள்
ஆணி முத்தைப் போலே அறிவு முத்து
[மாலையினாள்
காணுகின்ற காட்சியாய்க் காண்பதெல்லாங்
[காட்டுவதாய்
மாணுயர்ந்து நிற்பாள் மலரடியே சூழ்வோமே.

ஸ்ரீ தேவி.

3. பொன்னரசி, நாரணனார் தேவி, புகழரசி
மின்னு நவரத்தினம்போல் மேனியழகுடையாள்
அன்னையவள் வையமெலாம் ஆதரிப்பாள் ஸ்ரீதேவி
தன்னிரு பொற்றாளே சரண்புகுந்து வாழ்வோ
[மே.

பார்வதி.

4. மலையிலே தான் பிறந்தாள், சங்கரனை மாலையிட்
[டாள்
உலையிலே யூதி உலகக் கனல் வளர்ப்பாள்
நிலையி லுயர்த்திடுவாள், நேரே அவள் பாதம்
தலையிலே தாங்கித் தரணிமிசை வாழ்வோமே.

---

10. மூன்று காதல்.

முதலாவது—ஸரஸ்வதி காதல்.

ராகம்—ஸரஸ்வதி மனோஹரி. தாளம்—திஸ்ர ஏகம்.

1. பிள்ளைப் பிராயத்திலே—அவள்
பெண்மையைக் கண்டு மயங்கிவிட் டேனங்கு
பள்ளிப் படிப்பினிலே—மதி
பற்றிட வில்லை யெனிலுந் தனிப்பட
வெள்ளை மலரணை மேல்—அவள்
வீணையுங் கையும் விரிந்த முகமலர்
விள்ளும் பொருளமுதும்—கண்டேன்
வெள்ளை மனது பறி கொடுத்தேனம்மா!

தோ. 2

2. ஆடி வருகையிலே—அவள்
அங்கொரு வீதி முனையினிற்பாள்; கையில்
ஏடு தரித்திருப்பாள்,—அதில்
இங்கித மாகப்பதம் படிப்பாள், அதை
நாடி யருகணைந்தால்,—பல
ஞானங்கள் சொல்லி யினிமை செய்வாள்; "இன்று
கூடி மகிழ்வ" மென்றால்,—விழிக்
கோணத்திலே நகை காட்டிச் செல்வாளம்மா!

3. ஆற்றங் கரைதனிலே—தனி
யானதோர் மண்டப மீதினிலே, தென்றற்
காற்றை நுகர்ந் திருந்தேன்,—அங்கு
கன்னிக் கவிதை கொணர்ந்து தந்தாள்; அதை
ஏற்று மனமகிழ்ந்தே "அடி
என்னோ டிணங்கி மணம் புரிவாய்" என்று
போற்றிய போதினிலே,—இளம்
புன்னகை பூத்து மறைந்து விட்டாளம்மா!

4. சித்தந் தளர்ந்த துண்டோ?—கலைத்
தேவியின்மீது விருப்பம் வளர்ந்தொரு
பித்துப் பிடித்ததுபோல்—பகற்
பேச்சு மிரவிற் கனவு மவளிடை
வைத்த நினைவை யல்லால்—பிற
வாஞ்சை யுண்டோ? வய தங்ஙனமே யிரு
பத்திரண் டாமளவும்—வெள்ளைப்
பண்மகள் காதலைப்பற்றி நின்றேனம்மா!

இரண்டாவது—லக்ஷ்மி காதல்.

ராகம்—ஸ்ரீ ராகம். தாளம்—திஸ்ர ஏகம்.

5. *இந்த நிலையினிலே—அங்கோர்*
இன்பப் பொழிலி னிடையினில் வேறொரு
சுந்தரி வந்து நின்றாள்—அவள்
சோதி முகத்தின் அழகினைக் கண்டென்றன்
சிந்தை திறை கொடுத்தேன்—அவள்
செந்திரு வென்று பெயர் சொன்னாள்; மற்றும்
அந்தத் தினமுதலா—நெஞ்சம்
ஆரத் தழுவிட வேண்டுகின் றேனம்மா!

6. *புன்னகை செய்திடுவாள்,—அற்றைப்*
போது முழுதும் மகிழ்ந்திருப்பேன்; சற்றென்
முன்னின்று பார்த்திடுவாள்,—அந்த
மோகத்திலே தலை சுற்றிடுங் காண்; பின்னர்
என்ன பிழைகள் கண்டோ—அவள்
என்னைப் புறக்கணித் தேகிடுவாள்,—அங்கு
சின்னமும் பின்னமுமா—மனஞ்
சிந்தியுளமிக நொந்திடு வேனம்மா!

7. *காட்டு வழிகளிலே,—மலைக்*
காட்சியிலே, புனல் வீழ்ச்சியிலே, பல
நாட்டுப் புறங்களிலே,—நகர்
நண்ணு சில சுடர் மாடத்திலே, சில
வேட்டுவர் சார்பினிலே,—சில
வீரரிடத்திலும், வேந்தரிடத்திலும்,
மீட்டு மவள் வருவாள்—கண்ட
விந்தையிலே யின்ப மேற்கொண்டு போமம்மா!

மூன்றாவது—காளி காதல்.

ராகம்—புன்னாகவராளி. தாளம்—திஸ்ர ஏகம்.

8. பின்னோ ரிராவினிலே—கரும்
பெண்மை யழகொன்று வந்தது கண்முன்பு;
கன்னி வடிவ மென்றே—களி
கண்டு சற்றே யருகிற் சென்று பார்க்கையில்,
அன்னை வடிவமடா! இவள்
ஆதி பரா சக்தி தேவியடா! இவள்
இன்னருள் வேண்டுமடா! பின்னர்
யாவு முலகில் வசப்பட்டுப் போமடா!

9. செல்வங்கள் பொங்கி வரும்;—நல்ல
தெள்ளறி வெய்தி நலம்பல சார்ந்திடும்;
அல்லும் பகலுமிங்கே—இவை
அத்தனை கோடிப் பொருளினுள்ளே நின்று
வில்லை யசைப்பவளை—இந்த
வேலை யனைத்தையும் செய்யும் வினைச்சியைத்
தொல்லை தவிர்ப்பவளை—நித்தம்
தோத்திரம் பாடித்தொழுதிடுவோமடா!

11. முருகன் பாட்டு.

ராகம்—நாட்டைக்குறிஞ்சி. தாளம்—ஆதி.

பல்லவி

முருகா—முருகா—முருகா.

சரணங்கள்.

1. வருவாய் மயில் மீ தினிலே
வடிவே லுடனே வருவாய்
தருவாய் நலமுந் தகவும் புகழுந்
தவமுந் திறமுந் தனமுங் கனமும். (முருகா)

2. அடியார் பலரிங் குளரே
அவரை விடுவித் தருள்வாய்
முடியா மறையின் முடிவே! அசுரர்
முடிவே கருதும் வடிவே லவனே! (முருகா)

3. சுருதிப் பொருளே, வருக.
துணிவே, கனலே, வருக.
கருதிக் கருதிக் கவலைப் படுவார்
கவலைக் கடலைக் கடியும் வடிவேல் (முருகா)

4. அமரா வதிவாழ் வுறவே
அருள்வாய்! சரணம், சரணம்!
குமரா, பிணியா வையுமே சிதறக்
குமுறுஞ் சுடர்வே லவனே, சரணம். (முருகா)

5. அறிவா கியகோ யிலிலே
அருளா கியதாய் மடிமேல்
பொறிவே லுடனே வளர்வாய், அடியார்
புதுவாழ் வுறவே புவிமீ தருள்வாய். (முருகா)

6. குருவே, பரமன் மகனே,
குகையில் வளருங் கனலே,
கருவாய் தொழிலும் பயனும், அமரா
ஸமராதிப னே, சரணம் சரணம். (முருகா)

12. முருகன் பாட்டு.

1. வீரத் திருவிழிப் பார்வையும்—வெற்றி
வேலு மயிலுமென் முன்னின்றே—எந்த
நேரத் திலுமெனைக் காக்குமே;—அன்னை
நீலி பராசக்தி தண்ணருட்—கரை
யோரத்திலே புணை கூடுதே;—கந்தன்
ஊக்கத்தை யென்னுள நாடுதே;—மலை
வாரத் திலே விளை யாடுவான்—என்றும்
வானவர் துன்பத்தைச் சாடுவான்.

2. வேடர் கனியை விரும்பியே—தவ
வேடம் புனைந்து திரிகுவான்;—தமிழ்
நாடு பெரும் புகழ் சேரவே—முனி
நாதனுக் கிம்மொழி கூறுவான்;—சுரர்
பாடு விடிந்து மகிழ்ந்திட—இருட்
பார மலைகளைச் சீறுவான்;—மறை
யேடு தரித்த முதல்வனும்—குரு
வென்றிட மெய்ப்புக ழேறுவான்.

3. தேவர் மகளை மணந்திடத்—தெற்குத்
தீவி லசுரனை மாய்த்திட்டான்;—மக்கள்
யாவருக் குந்தலை யாயினன்;—மறை
அர்த்த முணர்த்துநல் வாயினன்;—தமிழ்ப்

பாவலர்க் கின்னருள் செய்குவான்;—இந்தப்
பாரி லறமழை பெய்குவான்;—நெஞ்சின்
ஆவ லறிந்தருள் கூட்டுவான்;—நித்தம்
ஆண்மையும் வீரமு மூட்டுவான்.

4. தீவளர்த் தேபழ வேதியர்—நின்றன்
சேவகத் தின்புகழ் காட்டினார்;—ஒளி
மீவளருஞ் செம்பொ னாட்டினார்—நின்றன்
மேன்மையி னாலற நாட்டினார்;—ஐய,
நீ வளருங் குரு வெற்பிலே—வந்து
நின்றுநின் சேவகம் பாடுவோம்—வரம்
ஈவள் பராசக்தி யன்னைதான்—உங்கள்
இன்னருளே யென்று நாடுவோம்—நின்றன்
(வீரத் திருவிழிப்)

13. முருகக் கடவுள்மீது கிளித்தூது.

பல்லவி.

சொல்ல வல்லாயோ?—கிளியே
சொல்ல நீ வல்லாயோ?

அனுபல்லவி

வல்ல வேல் முருகன்—தனை யிங்கு
வந்து கலந்து மகிழ்ந்து குலா வென்று
(சொல்ல)

சரணங்கள்.

1. தில்லை யம்பலத்தே—நடனம்
செய்யும் அமரர் பிரான்—அவன்
செல்வத் திரு மகனே—இங்கு வந்து
சேர்ந்து கலந்து மகிழ்ந்திடுவா யென்று
(சொல்ல)

2. அல்லிக் குளத் தருகே—ஒரு நாள்
அந்திப் பொழுதி னிலே—அங்கொர்
முல்லைச் செடி யதன்பாற்—செய்த வினை
முற்று மறந்திடக் கற்ற தென்னே யென்று
(சொல்ல)

3. பாலை வனத் திடையே—தனைக் கைப்
பற்றி நடக்கை யிலே—தன் கை
வேலின் மிசை யாணை—வைத்துச் சொன்ன
விந்தை மொழிகளைச் சிந்தை செய்வாயென்று
(சொல்ல)

---

14. வேலன் பாட்டு.

ராகம்—புன்னாகவராளி. தாளம்—திஸ்ர ஏகம்.

1. வில்லினை யொத்த புருவம் வளைத்தனை,
வேலவா!—அங்கொர்
வெற்பு நொறுங்கிப் பொடிப் பொடி
யானது, வேலவா!

குறிப்பு:—வேலன் அல்லது சுப்பிரமணியக் கடவுள் என்பது ஆத்மாவின் வீர்ய ரூபமாகிய அக்நி தேவனுக்குப் பெயர். இஃது வேதப் பொருள்.

சொல்லினைத் தேனிற் குழைத் துரைப்பாள்
சிறுவள்ளியைக்—கண்டு
சொக்கி மரமென நின்றனை
தென்மலைக் காட்டிலே.
கல்லினை யொத்த வலிய மனங்
கொண்ட பாதகன்—சிங்கன்
கண்ணிரண்டாயிரங் காக்கைக்
கிரையிட்ட வேலவா!
பல்லினைக் காட்டி வெண் முத்தைப்
பழித்திடும் வள்ளியை—ஒரு
பார்ப்பனக் கோலந் தரித்துக் கரந்
தொட்ட வேலவா!

2. வெள்ளலைக் கைகளைக் கொட்டி முழங்குங்
கடலினை—உடல்
வெம்பி மறுகிக் கருகிப் புகைய
வெருட்டினாய்.
கிள்ளை மொழிச் சிறு வள்ளி யெனும்
பெயர்ச் செல்வத்தை—என்றும்
கேடற்ற வாழ்வினை யின்ப விளக்கை
மருவினாய்.
கொள்ளை கொண்டே அமராவதி வாழ்வு
குலைத்தவன்—பானு
கோபன் தலை பத்துக் கோடி துணுக் குறக்
கோபித்தாய்.

துள்ளிக் குலாவித் திரியுஞ் சிறுவன
மானைப்போல்—தினைத்
தோட்டத்திலே யொரு பெண்ணை மணங்
கொண்ட வேலவா!

3. ஆறுசுடர் முகங் கண்டு விழிக்
கின்ப மாகுதே;—கையில்
அஞ்ச லெனுங்குறி கண்டு மகிழ்ச்சி
யுண் டாகுதே.
நீறுபடக் கொடும்பாவம் பிணி பசி
யாவையும்—இங்கு
நீக்கி யடியரை நித்தமுங் காத்
திடும் வேலவா!
கூறுபடப் பலகோடி யவுணரின்
கூட்டத்தைக்—கண்டு
கொக்கரித் தண்டங் குலுங்க நகைத்
திடுஞ் சேவலாய்!
மாறுபடப் பலவேறு வடிவோடு
தோன்றுவாள்—எங்கள்
வைரவி பெற்ற பெருங்கனலே,
வடி வேலவா!

15. ஆர்ய தரிசனம்.

ஓர் கனவு.

ஸ்ரீ ராகம்—ஆதி தாளம்.

கனவென்ன கனவே—என்றன்
கண் துயி லாது நனவினிலே யுற்ற (கன)

1. கானகங் கண்டேன்—அடா
கானகங் கண்டேன்—உச்சி
வானகத்தே வட்ட மதியொளி கண்டேன். (கன)

2. பொற்றிருக்குன்றம்—அங்கொர்
பொற்றிருக்குன்றம்—அதைச்
சுற்றி யிருக்கும் சுனைகளும் பொய்கையும். (கன)

புத்த தரிசனம்.

3. குன்றத்தின் மீதே—அந்தக்
குன்றத்தின் மீதே—தனி
நின்றதொ ரால நெடுமரங் கண்டேன். (கன)

4. பொன்மரத் தின்கீழ்—அந்தப்
பொன்மரத் தின்கீழ்—வெறுந்
சின்மய மானதோர் தேவ னிருந்தனன். (கன)

5. புத்த பகவன்—எங்கள்
புத்த பகவன்—அவன்
சுத்தமெய்ஞ்ஞானச் சுடர்முகங் கண்டேன். (கன)

6. காந்தியைப் பார்த்தேன்—அவன்
காந்தியைப் பார்த்தேன்—உப
சாந்தியில் மூழ்கித் ததும்பிக் குளித்தனன். (கன)

7. ஈதுநல் விந்தை !—என்னே !
ஈதுநல் விந்தை !—புத்தன்
சோதிமறைந்திருள் துன்னிடக்கண்டனன். (கன

8. பாய்ந்ததங் கொளியே ;—பின்னும்
பாய்ந்ததங்கொளியே ;—அருள்
தேய்ந்த தென்மேனி சிலிர்த்திடக்
கண்டேன். (கன)

கிருஷ்ணார்ஜுன தரிசனம்.

9. குன்றத்தின் மீதே—அந்தக்
குன்றத்தின் மீதே—தனி
நின்ற பொற்றேரும் பரிகளும் கண்டேன். (கன)

10. தேரின் முன் பாகன்—மணித்
தேரின் முன் பாகன்—அவன்
சீரினைக் கண்டு திகைத்துநின் றேனிந்தக் (கன)

11. ஓமென்ற மொழியும்—அவன்
ஓமென்ற மொழியும்—நீலக்
காமன்ற னுருவுமவ் வீமன்றன் திறனும் (கன)

12. அருள் பொங்கும் விழியும்—தெய்வ
அருள் பொங்கும் விழியும்—காணில்
இருள் பொங்கு நெஞ்சினர் வெருள்
பொங்குந் திகிரியும், (கன)

13. கண்ணனைக் கண்டேன்—எங்கள்
கண்ணனைக் கண்டேன்—மணி
வண்ணனை ஞான மலையினைக் கண்டேன். (கன)

14. சேனைகள் தோன்றும்—வெள்ளச்
சேனைகள் தோன்றும்—பரி
யானையுந் தேரும் அளவில தோன்றும். (கண)

15. கண்ணனற் றேரில்—நீலக்
கண்ணனற் றேரில்—மிக
என்னையர்க்கானொ ரிளைஞனைக் கண்டேன். (கண)

16. விசையன் கொலிவனே!—விறல்
விசையன் கொலிவனே!—நனி
இசையு நன்கிசையுமிங் கிவனுக் கிந்நாமம்.
(விசை)

17. வீரிய வடிவம்!—என்ன
வீரிய வடிவம்!—இந்த
ஆரிய னெஞ்ச மயர்க்கதென் விந்தை!
(விசை)

18. பெற்றதென் பேறே—செவி
பெற்றதென் பேறே—அந்தக்
கொற்றவன் சொற்கள் செவியுறக் கொண்டேன்.
(கண)

19. "வெற்றியை வேண்டேன்;—ஐய,
வெற்றியை வேண்டேன்;—உயிர்
அற்றிடு மேனு மவர்தமைத் தீண்டேன்.
(பெற்ற)

20. சுற்றங் கொல்வேனோ?—என்றன்
சுற்றங் கொல்வேனோ?—கிளை
அற்றபின் செய்யு மரசுமொ ரரசோ?"
(பெற்ற)

21. மிஞ்சிய அருளால்—மித
மிஞ்சிய அருளால்—அந்த
வெஞ்சிலை வீரன் பலசொல் விரித்தான்.
(கண)

22. இம்மொழி கேட்டான்—ஐயன்
இம்மொழி கேட்டான்—ஐயன்
செம்மலர் வதனத்திற் சிறுநகை பூத்தான்.
(கண)

23. வில்லினை யெடடா—கையில்
வில்லினை யெடடா—அந்தப்
புல்லியர் கூட்டத்தைப் பூழ்தி செய்திடடா.
(வில்லினை)

24. வாடி நில்லாதே;—மனம்
வாடி நில்லாதே ;—வெறும்
பேடியர் ஞானப் பிதற்றல் சொல்லாதே.
(வில்லினை)

25. ஒன்றுள துண்மை—என்றும்
ஒன்றுள துண்மை—அதைக்
கொன்றி டொணாது குறைக்க லொண்ணாது.
(வில்லினை)

26. துன்பமு மில்லை—கொடுந்
துன்பமு மில்லை—அதில்
இன்பமுமில்லை பிறப்பிறப் பில்லை.
(வில்லினை)

27. படைகளுந் தீண்டா—அதைப்
படைகளுந் தீண்டா—அனல்
சுடவு மொண்ணாது புனல் நனையாது.
(வில்லினை)

28. செய்தலுன் கடனே—அறஞ்
செய்தலுன் கடனே—அதில்
எய்துறும் விளைவினி லெண்ணம் வைக்காதே.
(வில்லினை)

16. கண்ணன் பிறப்பு.

1. கண்ணன் பிறந்தான்—எங்கள்
கண்ணன் பிறந்தான்—இந்தக்
காற் றதை யெட்டுத் திசையிலுங் கூறிடும்.
திண்ண முடையான்—மணி
வண்ண முடையான்—உயர்
தேவர் தலைவன் புவிமிசைத் தோன்றினன்.

2. பண்ணை யிசைப்பீர்—நெஞ்சிற்
புண்ணை யொழிப்பீர்—இந்தப்
பாரினிலே துயர் நீங்கிடு மென்றிதை
எண்ணிடைக் கொள்வீர்—நன்கு
கண்ணை விழிப்பீர்—இனி
ஏதுங் குறைவில்லை; வேதந் துணையுண்டு.

3. அக்கினி வந்தான்—அவன்
திக்கை வளைத்தான்—புவி
யாரிருட் பொய்மைக் கலியை மடித்தனன்;
துக்கங் கெடுத்தான்—சுரர்
ஒக்க லும் வந்தார்—சுடர்ச்
சூரியன், இந்திரன், வாயு, மருத்துக்கள்—

4. மிக்க திரளாய்—சுரர்
இக் கணந் தன்னில்—இங்கு
மேவி நிறைந்தனர் ; பாவி யசுரர்கள்
பொக் கென வீழ்ந்தார்,—உயிர்
கக்கி முடிந்தார்,—கடல்
போல ஒலிக்குது வேதம் புவி மிசை.

5. சங்கரன் வந்தான்,—இங்கு
மங்கல மென்றான் ;—நல்ல
சந்திரன் வந் தின் னமுதைப் பொழிந்தனன் ;
பங்க மொன் றில்லை—ஒளி
மங்குவ தில்லை; இந்தப்
பாரின் கண் முன்பு வானத்தி லே நின்று
(கண்ணன் பிறந்தான்)

6. கங்கையும் வந்தாள்;—கலை
மங்கையும் வந்தாள்;—இன்பக்
காளி பராசக்தி அன்புட னெய்தினள்;
செங்கமலத்தாள்—எழில்
பொங்கு முகத்தாள்—திருத்
தேவியும் வந்து சிறப்புற நின்றனள்.
(கண்ணன் பிறந்தான்)

17. கண்ணன் வரவு.

பல்லவி.

வருவாய், வருவாய், வருவாய்—கண்ணா
வருவாய், வருவாய், வருவாய்.

சரணங்கள்.

1. உருவாய் அறிவில் ஒளிர்வாய்—கண்ணா
உயிரின் னமுதாய்ப் பொழிவாய்—கண்ணா
கருவாய் என்னுள் வளர்வாய்—கண்ணா
கமலத் திருவோ டிணைவாய்—கண்ணா
(வருவாய்)

2. இணைவாய் என தாவியிலே—கண்ணா
இதயத்தினிலே யமர்வாய்—கண்ணா
கணைவா யசுரர் தலைகள்—சிதறக்
கடை யூழியிலே படையோ டெழுவாய்!
(வருவாய்)

3. எழுவாய் கடல் மீதினிலே—யெழுமோர்
இரவிக் கிணையா உள மீதினிலே
தொழுவேன் சிவனும் நினையே—கண்ணா,
துணையே, அமரர் தொழும் வானவனே!
(வருவாய்)

---

18. கண்ணன் துதி.

காயிலே புளிப்பதென்னே?
கண்ணா பெருமானே!—நீ
கனியிலே இனிப்பதென்னே?
கண்ணா பெருமானே!

நோயிலே படுப்பதென்னே?
கண்ணா பெருமானே!—நீ
நோன்பிலே உயிர்ப்பதென்னே?
கண்ணா பெருமானே!

காற்றிலே குளிர்ந்த தென்னே?
கண்ணா பெருமானே!—நீ
கனலிலே சுடுவதென்னே?
கண்ணா பெருமானே!

சேற்றிலே குழம்பலென்னே?
கண்ணா பெருமானே!—நீ
திக்கிலே தெளிந்ததென்னே?
கண்ணா பெருமானே!

ஏற்றி நின்னைத் தொழுவதென்னே?
கண்ணா பெருமானே!—நீ
எளியர் தன்னைக் காப்பதென்னே?
கண்ணா பெருமானே!

போற்றினோரைக் காப்பதென்னே?
கண்ணா பெருமானே!—நீ
பொய்யர் தன்னை மாய்ப்பதென்னே?
கண்ணா பெருமானே!

போற்றி! போற்றி! போற்றி! போற்றி!
கண்ணா பெருமானே!—நின்
பொன்னடி போற்றி நின்றேன்,
கண்ணா பெருமானே!

19. கண்ணம்மா—அங்க வர்ணனை.

ராகம்—செஞ்சுருட்டி. தாளம்—ரூபகம்.

பல்லவி.

எங்கள் கண்ணம்மா நகை புது ரோஜாப் பூ;
எங்கள் கண்ணம்மா விழி இந்த்ர நீலப் பூ!
எங்கள் கண்ணம்மா முகஞ் செந்தாமரைப்பூ;
எங்கள் கண்ணம்மா நுதல் பால ஸூர்யன்.

சரணங்கள்.

1. எங்கள் கண்ணம்மா எழில் மின்னலை நேர்க்கும்;
எங்கள் கண்ணம்மா புருவங்கள் மதன் விற்கள்;
திங்களை மூடிய பாம்பினைப் போல
செறி குழல்; இவள் நாசி எட் பூ. (எங்கள்)

2. மங்கள வாக்கு நித்யானந்த ஊற்று;
மதுர வாய் அமிர்தம்; இதழமிர்தம்;
ஸங்கீத மென் குரல் ஸரஸ்வதி வீணை;
சாய லரம்பை; சதுர் அயிராணி. (எங்கள்)

3. இங்கித நாத நிலையமிரு செவி;
சங்கு நிகர்த்த கண்டம் அமிர்த சங்கம்;
மங்களக் கைகள் மஹா சக்தி வாஸம்;
வயி றாலிலை; இடை அமிர்த வீடு. (எங்கள்)

4. சங்கரனைத் தாங்கு நந்தி பத சதுரம்;
தாமரை யிருதாள் லக்ஷ்மீ பீடம்;
பொங்குத் ததும்பித் திசை யெங்கும் பாயும்
புத்தன்பும் ஞானமும் மெய்த் திருக் கோலம்.

(எங்கள்)

20. கண்ணம்மா (1).

பல்லவி.

பீடத்தி லேறிக் கொண்டாள்—மனப்
பீடத்தி லேறிக் கொண்டாள்.

சரணங்கள்.

1. நாடித் தவம் புரிந்து—பீடுற்ற முனிவரர்
கேடற்ற தென்று கண்டு—கூடக் கருது மொழி
மாடத்தி லேறி ஞானக்—கூடத்தில் விளையாடி
ஓடத் திரிந்து கன்னி—வேடத் திரதியைப்போல்
ஈடற்ற கற்பனைகள்—காடுற்ற சிந்தனைகள்
மூடிக் கிடக்கு நெஞ்சின்—ஊடுற்றதை யாரர்
தேடித் தவிக்கு மின்ப—வீடொத் திளமைசெய்து
வேடத்தி சிறுவள்ளி வித்தையென் கண்ணம்மா
(பீடத்திலே(றி))

2. கண்ணன் திருமார்பிற்—கலந்த கமலை யென்கோ?
விண்ணவர் தொழுதிடும்—வீர சிங்காதனத்தே,
நண்ணிச் சிவனுடலை—நாடுமவ ளென்கோ?
எண்ணத் திதிக்குதடா, இவள்பொன் னுடலமுதம்
பெண்ணி லரசியிவள்—பெரிய எழி லுடையாள்
கண்ணுள் மணியெனக்குக்—காதலிரதியிவள்
பண்ணி லினிய சுவை—பரந்த மொழியினாள்
உண்ணு மிதழமுத ஊற்றினள் கண்ணம்மா
(பீடத்திலேறி)

21. கண்ணம்மா (2).

பல்லவி.

நின்னை யே ரதியென்று
நினைக்கிறேனடி—கண்ணம்மா! (நின்னையே)
தன்னை யே சசியென்று
சரணமெய்தினேன். (நின்னையே)

சரணங்கள்.

1. பொன்னை யே நிகர்த்த மேனி
மின்னை யே நிகர்த்த சாயற்
பின்னை யே—நித்ய
கன்னி யே,—கண்ணம்மா! (நின்னையே)

2. மார னம்புக ளென் மீது
வாரி வாரி வீச நீ—கண்
பாரா யோ—வந்து
சேரா யோ,—கண்ணம்மா! (நின்னையே)

3. யாவு மே சுக முனிக் கொர்
ஈசனு மெனக்குன் தோற்றம்
மேவு மே—இங்கு
யாவு மே, கண்ணம்மா! (நின்னையே)

22. கண்ணம்மா (3).

1. காற்று வெளியிடைக் கண்ணம்மா—நின்றன்
காதலை யெண்ணிக் களிக்கின்றேன் ;—அமு
தூற்றினை யொத்த இதழ்களும்—நில
வூறித் ததும்பும் விழிகளும்—பத்து
மாற்றுப் பொன் னொத்த நின்மேனியும்—இந்த
வையத்தில் யானுள்ள மட்டிலும்—எனை
வேற்று நினைவின்றித் தேற்றியே—இங்கோர்
விண்ணவ னாகப் புரியுமே—இந்தக்
(காற்று வெளி)

2. நீயென தின்னுயிர் கண்ணம்மா—எந்த
நேரமு நின்றனைப் போற்றுவேன்—துயர்
போயின, போயின துன்பங்கள்—நினைப்
பொன்னெனக் கொண்ட பொழுதிலே—என்றன்
வாயினிலே யமு தூறுதே—கண்ணம்
மாவென்ற பேர் சொல்லும் போழ்திலே—உயிர்த்
தீயினிலே வளர் சோதியே—என்றன்
சிந்தனையே, என்றன் சித்தமே! இந்தக்
(காற்று வெளி)

23. திருக்காதல்.

நா[illegible]வே நினைக்காதல் கொண்டேனே — நினது திரு
வுருவே மறவா திருந்தேனே — பல திசையில்
தேடித் திரிந் திளைத்தேனே — நினக்கு மனம்
வாடித் தினங் களைத்தேனே — அடி, நினது
பருவம் பொறுத்திருந்தேனே — மிகவு நம்பிக்
கருவம் படைத்திருந்தேனே — இடை நடுவில்
பையச் சதிகள் செய்தாயே — அதனினுமென்
மையல் வளர்தல் கண்டாயே — அமுதமழை
பெய்யக் கடைக் கணல்காயே — நினதருளில்
உய்யக் கருணை செய்வாயே — பெருமை கொண்டு
வையந் தழைக்க வைப்பேனே — அமரயுகஞ்
செய்யத் துணிந்து நிற்பேனே — அடியெனது
தேனே, யென திருகண்ணே, — எனையுகந்து
தானே வருந் திருப் — பெண்ணே!

24. ஸூர்ய தர்சனம்.

காலை வேளையில், கடற் கரையில், சூரியன் மேகங்களால் மூடப்பட்டிருக்க, முகம் காட்டும்படி அவனை வேண்டிப் பாடிய பாடல்கள்.

ராகம்—பூபாளம்.

1. சுருதி யின்கண் முனிவரும் பின்னை
தாமொ ழிப்புல வோர்பலர் தாமும்
பெரிது நின்றன் பெருமை யென்றேத்தும்
பெற்றி கண்டுனை வாழ்த்திட வந்தேன்;
பரிதி யே, பொருள் யாவிற்கு முதலே,
பானுவே, பொன் செய் பேரொளித் திரளே,
கருதி நின்னை வணங்கிட வந்தேன்;
கதிர்கொள் வான்முகம் காட்டுதி சற்றே.

2. வேதம் பாடிய சோதியைக் கண்டு
வேள்விப் பாடல்கள் பாடுதற் குற்றேன்;
நாத வார்கட லின்னொலி யோடு
நற்ற மிழ்ச்சொ லிசையையுஞ் சேர்ப்பேன்;
காத மாயிர மோர்கணத் துள்ளே
கடுகியோடும் கதிரினம் பாடி
ஆத வா, நினை வாழ்த்திட வந்தேன்
அணி கொள் வான்முகம் காட்டுதி சற்றே.

25. ஞாயிறு—ஸூர்ய ஸ்துதி.

1\. கடலின் மீது கதிர்களை வீசிக்
கடுகி வான் மிசை ஏறுதி யையா,
படரும் வானொளி யின்பத்தைக் கண்டு
பாட்டுப் பாடி மகிழ்வன புட்கள்.
உடல் பரந்த கடலுந் தனுள்ளே
ஒவ்வொர் நுண் டுளியும் விழியாகச்
சுடரு நின்றன் வடிவையுட் கொண்டே
சுருதி பாடிப் புகழ்கின்ற திங்கே.

2\. என்ற னுள்ளங் கடலினைப்போலே
எந்த நேரமு நின்னடிக் கீழே
நின்று தன் னகத் தொவ்வொ ரணுவும்
நின்றன் ஜோதி நிறைந்தது வாகி
நன்று வாழ்ந்திடச் செய்குவை யையா,
ஞாயிற்றின்க ணொளி தருந் தேவா!
மன்று வானிடைக் கொண்டுல கெல்லாம்
வாழ நோக்கிடும் வள்ளிய தேவா!

3\. காதல் கொண்டனை போலு மண் மீதே,
கண் பிறழ்வின்றி நோக்கு கின்றாயே!
மாதர்ப் பூமியு நின் மிசைக் காதல்
மண்டி னாளிதி லைய மொன் றில்லை;
சோதி கண்டு முகத்தி லிவட்கே
தோன்று கின்ற புதுநகை யென்னே!
ஆதித் தாய் தந்தை நீவி ருமக்கே
ஆயிரந் தரம் அஞ்சலி செய்வேன்.

26. வெண்ணிலா.

வெண்ணிலா என்பது இங்கு சந்திரனுடைய பிரகாசத்தை யன்று, சந்திரனையே குறிப்பது.

1. எல்லை யில்லாததோர் வானக் கடலிடை
வெண்ணிலாவே—விழிக்
கின்ப மளிப்பதோர் தீவென் றிலகுவை
வெண்ணிலாவே.
சொல்லையுங் கள்ளையு நெஞ்சையுஞ் சேர்த்திங்கு
வெண்ணிலாவே—நின்றன்
சோதி மயக்கும் வகையது தானென் சொல்
வெண்ணிலாவே.
நல்ல வொளியின் வகை பல கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே
நனவை மறந்திடச் செய்வது கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே.
கொல்லு மமிழ்தை நிகர்த்திடுங் கள்ளொன்று
வெண்ணிலாவே—வந்து
கூடி யிருக்குது நின்னொளி யோடிங்கு
வெண்ணிலாவே.

2. மாதர் முகத்தை நினக்கிணை கூறுவர்
வெண்ணிலாவே—அஃது
வயதிற் கவலையி னோவிற் கெடுவது
வெண்ணிலாவே.

காதலொருத்தி யிளைய பிராயத்தள்
வெண்ணிலாவே—அந்தக்
காமன்றன் வில்லை யிணைத்த புருவத்தள்
வெண்ணிலாவே
மீதெழு மன்பின் விலைபுன் னகையினள்
வெண்ணிலாவே—முத்தம்
வேண்டி முன் காட்டு முகத்தி னெழிலிங்கு
வெண்ணிலாவே.
சாதலழித லிலாது நிரந்தரம்
வெண்ணிலாவே—நின்
தண்முகந் தன்னில் விளங்குவ தென்னைகொல்
வெண்ணிலாவே.

3. நின்னொளி யாகிய பாற்கடல் மீதிங்கு
வெண்ணிலாவே—நன்கு
நீயு மமுது மெழுந்திடல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே
மன்னு பொருள்க ளனைத்திலு நிற்பவன்
வெண்ணிலாவே—அந்த
மாயனப் பாற்கடல் மீதுறல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே.
துன்னிய நீல நிறத்தள் பராசக்தி
வெண்ணிலாவே—இங்கு
தோன்று முலகவளே யென்று கூறுவர்
வெண்ணிலாவே.

பின்னிய மேகச் சடைமிசைக் கங்கையும்
வெண்ணிலாவே—
பெட்புற நீயும் விளங்குதல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே.

4. காதலர் நெஞ்சை வெதுப்புவை
நீயென்பர் வெண்ணிலாவே—நினைக்
காதல் செய்வார் நெஞ்சிற் கின்னமு
தாகுவை—வெண்ணிலாவே.

சீத மணி நெடு வானக் குளத்திடை
வெண்ணிலாவே—நீ
தேசு மிகுந்த வெண்டாமரை போன்றனை
வெண்ணிலாவே.

மோத வருங் கருமேகத் திரளினை
வெண்ணிலாவே—நீ
முத்தி னொளிதந் தழகுறச் செய்குவை
வெண்ணிலாவே.

தீது புரிந்திட வந்திடும் தீயர்க்கும்
வெண்ணிலாவே—நலஞ்
செய்தொளி நல்குவர் மேலவ ராமன்றோ?
வெண்ணிலாவே.

5. மெல்லிய மேகத்திரைக்குள் மறைந்திடும்
வெண்ணிலாவே—உன்றன்
மேனி யழகு மிகைபடக் காணுது
வெண்ணிலாவே.

நல்லியலார் யவனத்தியர் மேனியை
வெண்ணிலாவே—மூடு
நற்றிரை மேனி நயமிகக் காட்டிடும்,
வெண்ணிலாவே.
சொல்லிய வார்த்தையில் நாணுற்றனை
போலும் வெண்ணிலாவே—நின்
சோதி வதன முழுது மறைத்தனை
வெண்ணிலாவே.
புல்லியன் செய்த பிழைபொறுத்தே
யருள் வெண்ணிலாவே—இருள்
போகிடச் செய்து நினதெழில்
காட்டுதி, வெண்ணிலாவே.

27. ஸோமதேவன் புகழ்.

பல்லவி.

ஜய ஸோம, ஜய ஸோம, ஜய ஸோம தேவா
ஜய ஜய.

சரணம்.

1. நயமுடைய இந்திரனை நாயகத் திட்டாய்
வய மிக்க அஸுரரின் மாயையைச் சுட்டாய்
வியனுலகி லாநந்த விண்ணிலவு பெய்தாய்
துயர் நீங்கி யென்னுளஞ்சுடர் கொளச் செய்தாய்
மயல் கொண்ட காதலரை மண்மிசைக் காப்பாய்
உய வேண்டி யிருவருளம் ஒன்றுறக் கோப்பாய்
புய மிருண்டே குமுறி யிருள் வீசி வரல்போற்
பொய்த் திரள் வருமதைப் புன்னகையில்
[மாய்ப்பாய்.

28. சாகா வரம்.

பல்லவி.

சாகா வர மருள்வாய், ராமா
சதுர் மறை நாதா—ஸரோஜ பாதா!

சரணங்கள்.

1. ஆகாசந் தீ கால் நீர் மண்
அத்தனை பூதமும் ஒத்து நிறைந்தாய்
ஏகாமிர்த மாகிய நின் தாள்
இணை சரணென்றால் இது முடியாதா? (சாகா)

2. வாகார் தோள் வீரா, தீரா,
மன்மத ரூபா, வானவர் பூபா,
பாகார் மொழி ஸீதையின் மென்றோள்
பழகிய மார்பா! பதமலர் சார்பாச் (சாகா)

3. நித்யா, நிர்மலா, ராமா,
நிஷ் களங்கா, ஸர்வாதாரா,
ஸத்யா, ஸநாதநா, ராமா,
சரணம், சரணம், சரணமுதாரா! (சாகா)

---

29. கிளிப் பாட்டு.

1. திருவைப் பணிந்து நித்தம்
செம்மைத் தொழில் புரிந்து
வருக வருவ தென்றே—கிளியே
மகிழ் வுற் றிருப்போ மடி.

2. வெற்றி சொலுக் குண்டு
விதியி னியம மென்று
கற்றுத் தெளிந்த பின்னும்—கிளியே
கவலைப் படலாகு மோ?

3. துன்ப நினைவு களும்
சோர்வும் பயமு மெல்லாம்
அன்பி லழியு மடீ—கிளியே
அன்புக் கழிவில்லை காண்.

4. ஞாயிற்றை யெண்ணி யென்றும்
நடுமை நிலை பயின்று
ஆயிர மாண் டுலகில்—கிளியே
அழி வின்றி வாழ்வோ மடீ.

5. தூய பெருங்கனலைச்
சுப்பிர மண்ணி யனை
நேயத்துடன் பணிந்தால்—கிளியே
நெருங்கித் துயர் வருமோ?

---

30. சந்திரமதி பாட்டு.*

ராகம்—ஆனந்த பைரவி. தாளம்—ஆதி.

1. பச்சைக் குழந்தையடி—கண்ணிற்
பாவை யடி சந்திரமதி.
இச்சைக் கினிய மது;—என்றன்
இரு விழிக்குத் தே நிலவு;

---

* "சந்திரமதி" என்பது காதல் கொண்டவளாகிய பெண்ணைக் குறிப்பது; சந்திரன் காதலுக்கு அதிதேவதை யாதலால்.

நச்சுத் தலைப் பாம்புக் குள்ளே—நல்ல
நாக மணியுள்ள தென்பார்;
துச்சப் படு நெஞ்சிலே—நின்றன்
சோதி வளருத டீ.

2. பேச்சுக் கிடமே தடி—நீ
பெண் குலத்தின் வெற்றியடி
ஆச்சர்ய மாயை யடி—என்றன்
ஆசைக் குமரி யடி
நீச்சு நிலை கடந்த—வெள்ள
நீருக் குள்ளே வீழ்ந்தவர் போல்
தீச் சுடரை வென்ற வொளி—கொண்ட
தேவி, நினை விழுந்தே னடி.

3. நீலக் கடலினி லே—நின்றன்
நீண்ட குழல் தோன்று தடி;
கோல மதியினிலே—நின்றன்
குளிர்ந்த முகங் காணு தடி;
ஞால வெளியினி லே—நின்றன்
ஞான வொளி வீசு தடி;
கால நடையினி லே—நின்றன்
காதல் விளங்கு தடி.

(பச்சைக் குழந்தையடி)

31. வேள்விப் பாட்டு.

1. இயற்கையென் றுனையுரைப்பார்—சிலர்
இணங்குமைம் பூதங்க ளென்றிசைப்பார்
செயற்கையின் சக்தியென்பார்—உயிர்த்
தீயென்பர், அறிவென்பர், ஈசனென்பர்
வியப்புறு தாய்நினக்கே—இங்கு
வேள்விசெய் திடுமெங்கள் 'ஓம்' என்னும்
நயப்படு மதுவுண்டே—சிவ
நாட்டியங் காட்டிநல் லருள்புரிவாய்.

2. அன்புறு சோதியென்பார்—சிலர்
ஆரிருட் காளியென் றுனைப்புகழ்வார்
இன்பமென் றுரைத்திடுவார்—சிலர்
எண்ணருந் துன்பமென் றுனையிசைப்பார்
புன்பலி கொண்டுவந்தோம்—அருள்
பூண்டெமைத் தேவர்தங்குலத்திடுவாய்
மின்படு சிவசக்தி—எங்கள்
வீரைநின் திருவடி சரண்புகுந்தோம்.

3. உண்மையி லமுதாவாய்—புண்கள்
ஒழித்திடுவாய் களியுதவிடுவாய்
வன்மைகொ ளுயிர்ச்சுடராய்—இங்கு
வளர்ந்திடு வாயென்று மாய்வதிலாய்
ஒண்மையும் ஊக்கமுந்தான்—என்றும்
ஊறிடுந் திருவருட் சுனையாவாய்
அண்மையி லென்று நின்றே—எம்மை
ஆதரித் தருள் செயும் விரதமுற்றாய்.

4. தெளிவுறு மறிவினை நாம்—கொண்டு
சேர்த்தனம், நினக்கது சோமரசம்
ஒளியுறு முயர்ச்செடியில்—இதை
ஓங்கிடு மதிவலி தனிற் பிழிந்தோம்
களியுறக் குடித்திடுவாய்—நின்றன்
களிநடங் காண்பதற் குளங் கனிந்தோம்
குளிர்சுவைப் பாட்டிசைத்தே—சுரர்
குலத்தினிற் சேர்ந்திடல் விரும்புகின்றோம்.

5. அச்சமுந் துயருமென்றே—இரண்
டசுரர் வந்தெமையிங்கு சூழ்ந்து நின்றார்
துச்சமிங் கிவர் படைகள்—பல
தொல்லைகள் கவலைகள் சாவுகளாம்
இச்சையுற் றிவரடைந்தார்—எங்கள்
இன்னமு தைக் கவர்ந் தேகிடவே
பிச்சை யிங்கெமக் களித்தாய்—ஒரு
பெருநக ருடலெனும் பெயரினதாம்.

6. கோடி மண்டபந் திகழும்—திறற்
கோட்டையிங் கிதையவர் பொழுதனைத்தும்
நாடி நின்றிடர் புரிவார்—உயிர்
நதியினைத் தடுத்தெமை நலித்திடுவார்
சாடுபல் குண்டுகளால்—ஒளி
சார்மதிக் கூடங்கள் தகர்த்திடுவார்
பாடிநின் றனைப்புகழ் வோம்—எங்கள்
பகைவரை அழித்தெமைக் காத்திடுவாய்.

7. நின்னருள் வேண்டுகின்றோம்—எங்கள்
நீதியுந் தர்மமும் நிலைப்பதற்கே
பொன்னவிர் கோயில்களும்—எங்கள்
பொற்புடை மாதரு மதலையரும்
அன்னநல் லணிவயல்கள்—எங்கள்
ஆடு மாடுகள் குதிரைகளும்
இன்னவை காத்திடவே—அன்னை
இணைமலர்த் திருவடி துணை புகுந்தோம்.

8. எம்முயி ராசைகளும்—எங்கள்
இசைகளுஞ்செயல்களுந் துணிவுகளும்
செம்மை யுற்றிட வருள்வாய்—நின்றன்
சேவடி யடைக்கலம் புகுந்துவிட்டோம்.
மும்மையின் உடைமைகளும்—திரு
முன்னரிட் டஞ்சலி செய்து நிற்போம்
அம்மை நற் சிவசக்தி—எமை
அமரர்தந் நிலையினி லாக்கிடுவாய்.

32. அக்நி தோமம்—(தீ)

ராகம்—நாதநாமக்கிரியை. தாளம்—சதுஸ்ர ஏகம்.

1. ரிஷிகள் : எங்கள் வேள்விக் கூட மீதில்
ஏறுதே தீ ! தீ !—இந்நேரம்
பங்க முற்றே பேய்க ளோடப்
பாயுதே தீ ! தீ !—இந்நேரம்.

2. அஸுரர் : தோழரே, நம் மாவி வேவச்
சூழுதே தீ ! தீ !—ஐயோ ! நாம்
வாழ வந்த காடு வேவ
வந்ததே தீ ! தீ !—அம்மாவோ !

3. ரிஷி : பொன்னை யொத்தோர் வண்ண முற்றான்
போந்து விட்டானே—இந்நேரம்
சின்னமாகிப் பொய் யரக்கர்
சிந்தி வீழ்வாரே—இந்நேரம்.

4. அஸுர : இந்திராதி தேவர் தம்மை
ஏசி வாழ்ந்தோமே—ஐயோ ! நாம்
வெந்து போக மானிடர்க்கோர்
வேத முண்டாமோ !—அம்மாவோ !

5. ரிஷி : வானை நோக்கிக் கைகள் தூக்கி
வளருதே தீ ! தீ !—இந்நேரம்
ஞானமேனி உதய கன்னி
நண்ணி விட்டாளே—இந்நேரம்.

6. அஸுர : கோடி நாளாய் இவ்வனத்திற்
கூடி வாழ்ந்தோமே—ஐயோ ! நாம்
பாடி வேள்வி மாந்தர் செய்யப்
பண்பிழந்தோமே—அம்மாவோ !

7. ரிஷி: காட்டில் மேயுங் காளை போன்றான்
காணுவீர் தீ! தீ!—இந்நேரம்
ஓட்டி யோட்டிப் பகையை யெல்லாம்
வாட்டு கின்றானே—இந்நேரம்.

8. அஸுர: வலியி லாதார் மாந்த ரென்று
மகிழ்ந்து வாழ்ந்தோமே—ஐயோ! நாம்
கலியை வென்றோர் வேத வுண்மை
கண்டு கொண்டாரே—அம்மாவோ!

9. ரிஷி: வலிமை மைந்தன் வேள்வி முன்னோன்
வாய் திறந்தானே—இந்நேரம்
மலியு நெய்யுந் தேனு முண்டு
மகிழ வந்தானே—இந்நேரம்.

10. அஸுர: உயிரை விட்டும் உணர்வை விட்டும்
ஓடி வந்தோமே—ஐயோ! நாம்
துயிலுடம்பின் மீதிலுந் தீ
தோன்றி விட்டானே—அம்மாவோ!

11. ரிஷி: அமரர் தூதன் சமர நாதன்
ஆர்த் தெழுந்தானே—இந்நேரம்
குமரி மைந்தன் எமது வாழ்விற்
கோயில் கொண்டானே—இந்நேரம்.

12. அஸுர: வருணன் மித்ரன் அர்ய மானும்
மதுவை யுண்பாரோ!—ஐயோ! நாம்
பெருகு தீயின் புகையும் வெப்பும்
பின்னி மாய்வோமோ!—அம்மாவோ!

13\. ரிஷி : அமர ரெல்லாம் வந்து நம்முன்
அவிகள் கொண்டாரே—இந்நேரம்
நமனுமில்லை பகையுமில்லை
நன்மை கண்டோமே—இந்நேரம்.

14\. அஸுர : பகனு மிங்கே யின்ப மெய்திப்
பாடுகின்றானே—ஐயோ ! நாம்
புகையில் வீழ இந்திரன் சீர்
பொங்கல் கண்டீரோ !—அம்மாவோ !

15\. ரிஷி : இளையும் வந்தாள் கவிதை வந்தாள்
இரவி வந்தானே—இந்நேரம்
விளையு மெங்கள் தீயினாலே
மேன்மை யுற்றோமே—இந்நேரம்.

16\. ரிஷி : அன்ன முண்பீர் பாலு நெய்யும்
அமுதமுண்பீரே—இந்நேரம்
மின்னி நின்றீர் தேவ ரெங்கள்
வேள்வி கொள்வீரே—இந்நேரம்.

17\. ரிஷி : ஸோம முண்டு தேவர் நல்கும்
ஜோதி பெற்றோமே—இந்நேரம்
தீமை தீர்ந்தே வாழி யின்பஞ்
சேர்ந்து விட்டோமே—இந்நேரம்.

18\. ரிஷி : உடலுயிர்மே லுணர்விலுந் தீ
ஓங்கி விட்டானே—இந்நேரம்
கடவுளர் தாம் எம்மை வாழ்த்திக்
கை கொடுத்தாரே—இந்நேரம்.

19. ரிஷி: எங்கும் வேள்வி யமர ரெங்கும்
யாங்கணுந் தீ! தீ!—இந்நேரம்
தங்கு மின்பம் அமர வாழ்க்கை
சார்ந்து நின்றோமே—இந்நேரம்.

20. ரிஷி: வாழ்க தேவர்; வாழ்க வேள்வி
மாந்தர் வாழ்வாரே—இந்நேரம்
வாழ்க வையம், வாழ்க வேதம்,
வாழ்க தீ! தீ! தீ!—இந்நேரம்.

---

33. அக்னி பகவான்.

யாகப் பாட்டு.

ராகம்—புன்னாகவராளி.

பல்லவி.

தீ வளர்த்திடுவோம்—பெருந்
தீ வளர்த்திடுவோம்.

சரணங்கள்.

1. ஆவியி னுள்ளும் அறிவி னிடையிலும்
அன்பை வளர்த்திடுவோம்—விண்ணின்
ஆசை வளர்த்திடுவோம்—களி
யாவல் வளர்த்திடுவோம்—ஒரு
தேவி மகனைத் திறமைக் கடவுளைச்
செங்கதிர் வானவனை—விண்ணோர் தமைத்
தேனுக் கழைப்பவனைப்—பெருந்திரள்
சேர்ந்து பணிந்திடுவோம்—வாரீர். (தீ)

2. சித்தத் துணிவினை யாருடையர் கேள்வினைத்
தீமை யழிப்பவனை—நன்மை
சேர்த்துக் கொடுப்பவனை—பல
சீர்க ளுடையவனைப்—புவி
அத்தனையுஞ்சுட ரேறத் திகழ்ந்திடும்
ஆரியர் நாயகனை—உருத்திரன்
அன்புத் திருமகனை—பெருந்திர
ளாகிப் பணிந்திடுவோம்—வாரீர். (தீ)

3. கட்டுக்கள் போக்கி விடுதலை தந்திடுங்
கண்மணி போன்றவனை—எம்மைக்
காவல் புரிபவனைத்—தொல்லைக்
காட்டை யழிப்பவனைத்—திசை
எட்டும் புகழ்வளர்ந் தோங்கிட வித்தைகள்
யாவும் பழகிடவே—புவிமிசை
இன்பம் பெருகிடவே—பெருந்திரள்
எய்திப் பணிந்திடுவோம்—வாரீர். (தீ)

4. நெஞ்சிற் கவலைகள் நோவுகள் யாவையும்
நீக்கிக் கொடுப்பவனை—உயிர்
நீளத் தருபவனை—ஒளிர்
நேர்மைப் பெருங்கனலை—நித்தம்
அஞ்ச லஞ்சே லென்றுகூறி யெமக்குநல்
லாண்மை சமைப்பவனைப்—பல்வெற்றிகள்
ஆக்கிக் கொடுப்பவனைப்—பெருந்திரள்
ஆகிப் பணிந்திடுவோம்—வாரீர். (தீ)

5. அச்சத்தைச் சுட்டங்கு சாம்பரு மின்றி
அழித்திடும் வானவனைச்—செய்கை
ஆற்றுமதிச் சுடரைத்—தடை
யற்ற பெருந் திறலை—எம்முள்
இச்சையும் வேட்கையும் ஆசையுங் காதலும்
ஏற்றதொர் நல்லறமும்—கலந்தொளி
ஏறுந் தவக்கனலைப்—பெருந்திரள்
எய்திப் பணிந்திடுவோம்—வாரீர். (தீ)

6. வானகத்தைச்சென்று தீண்டுவ னிங்கென்று
மண்டி யெழுந்தழலைக்—கவி
வாணர்க்கு நல்லமுதைத்—தொழில்
வண்ணந் தெரிந்தவனை—நல்ல
தேனையும் பாலையு நெய்யையுஞ் சோற்றையுந்
தீம்பழம் யாவினையும்—இங்கே யுண்டு
தேக்கிக் களிப்பவனைப்—பெருந்திரள்
சேர்ந்து பணிந்திடுவோம்—வாரீர். (தீ)

7. சித்திர மாளிகை பொன்னொளிர் மாடங்கள்
தேவத் திருமகளிர்—இன்பந்
தேக்கிடுந் தேனிசைகள்—சுவை
தேறிடு நல்லிளமை—நல்ல
முத்து மணிகளும் பொன்னு நிறைந்த
முழுக்குடம் பற்பலவும்—இங்கே தர
முற்பட்டு நிற்பவனைப்—பெருந்திரள்
மொய்த்துப் பணிந்திடுவோம்—வாரீர். (தீ)

34. வேண்டும்.

மனதி லுறுதி வேண்டும்
வாக்கினிலே யினிமை வேண்டும்
நினைவு நல்லது வேண்டும்
நெருங்கின பொருள் கைப்பட வேண்டும்
கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்
கைவசமாவது விரைவில் வேண்டும்
தனமு மின்பமும் வேண்டும்
தரணியிலே பெருமை வேண்டும்
கண் திறந்திட வேண்டும்
காரியத்தி லுறுதி வேண்டும்
பெண் விடுதலை வேண்டும்
பெரியகடவுள் காக்கவேண்டும்
மண் பயனுற வேண்டும்
வானகமிங்கு தென்படவேண்டும்
உண்மை நின்றிட வேண்டும்.
ஓம் ஓம் ஓம் ஓம்.

---

35. கோவிந்தன் பாட்டு.

1. கண்ணிரண்டும் இமையாமல் செந்திருத்து
மெல்லிதழ்ப்பூங் கமலத் தெய்வப்
பெண்ணிரண்டு விழிகளால் நோக்கிடுவாய்,
கோவிந்தா! பேணினோர்க்கு
நண்ணிரண்டு பொற்பாத மளித்தருள்வாய்,
சராசரத்து நாதா! நாளும்
எண்ணிரண்டு கொடுமையா நீக்கப் பலவாம்
வீண் கவலை யெளிய னேற்கே.

2. எளியனேன் யானெனலை எப்போது
போக்கிடுவாய், இறைவனே யிவ்
வளியிலே பறவையிலே மரத்திலே
முகிலினிலே வரம்பில்வான
வெளியிலே கடலிடையே மண்ணகத்தே
வீதியிலே வீட்டி லெல்லாம்
களியிலே, கோவிந்தா, நினைக் கண்டு
நின்னொடு நான் கலப்ப தென்றோ?

3. என் கண்ணை மறந்துளிரு கண்களையே
யென்னகத்தில் இசைத்துக் கொண்டு
நின் கண்ணாற் புவி யெல்லா நீ யெனவே
நான் கண்டு நிறைவு கொண்டு
வன் கண்மை மறதி யுடன் சோம்பர்
முதற் பாவமெலா மடிந்து நெஞ்சிற்
புன்கண் போய் வாழ்ந்திடவே, கோவிந்தா,
எனக் கமுதம் புகட்டுவாயே.

---

36. இறைவனை வேண்டுதல்.

ராகம்—தன்யாசி.

பல்லவி.

எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய்—எங்கள்
இறைவா! இறைவா! இறைவா!

(ஓ—எத்தனை)

சரணங்கள்.

1. சித்தினை அசித்துடன் இணைத்தாய்—அங்கு
சேருமைம் பூதத்து வியனுல கமைத்தாய்
அத்தனை யுலகமும் வர்ணக் களஞ்சிய
மாகப் பல பல நல் லழகுகள் சமைத்தாய்.
(எத்தனை)

2. முக்தி யென் றொரு நிலை சமைத்தாய்—அங்கு
முழுதினையு முணரு முணர் வமைத்தாய்
பக்தி யென்றொரு நிலை வகுத்தாய் எங்கள்
பரமா, பரமா, பரமா.
(ஓ—எத்தனை)

---

37. காளிப் பாட்டு.

1. யாதுமாகி நின்றாய்—காளி
எங்கு நீ நிறைந்தாய்
தீது நன்மை யெல்லாம்—காளி
தெய்வ லீலை யன்றோ?
பூத மைந்து மானாய்—காளி
பொறிகளைந்து மானாய்
போதமாகி நின்றாய்—காளி
பொறியை விஞ்சி நின்றாய்.

2. இன்பமாகி விட்டாய்—காளி
என்னுளே புகுந்தாய்
பின்பு நின்னையல்லால்—காளி
பிறிது நானுமுண்டோ?

அன்பளித்து விட்டாய்—காளி
ஆண்மை தந்து விட்டாய்
துன்ப நீக்கிவிட்டாய்—காளி
தொல்லை போக்கி விட்டாய்.

38. காளி ஸ்தோத்திரம்.

1. யாது மாகி நின்றாய்—காளீ
எங்கு நீ நிறைந்தாய்
தீது நன்மை யெல்லாம்—நின்றன்
செயல்க ளன்றி யில்லை.
போது மிங்கு மாந்தர்—வாழும்
பொய்மை வாழ்க்கை யெல்லாம்
ஆதி சக்தி, தாயே—என் மீ
தருள் புரிந்து காப்பாய்.

2. எந்த நாளு நின்மேல்—தாயே,
இசைகள் பாடி வாழ்வேன்
கந்தனைப் பயந்தாய்,—தாயே,
கருணை வெள்ள மானாய்!
மந்த மாரு தத்தில்—வானில்
மலையி னுச்சி மீதில்,
சிந்தை யெங்கு செல்லும்—அங்குதன்
செம்மை தோன்று மன்றே!

3. கர்ம யோக மொன்றே—உலகில்
காக்கு மென்னும் வேதம்;
தர்ம நீதி சிறிதும்—இங்கே
தவற லென்ப தின்றி

மர்ம மான பொருளாம்—நின்றன்
மலரடிக் கணெஞ்சம்
செம்மை யுற்று நாளும்—சேர்ந்தே
தேசு கூட வேண்டும்.

4. என்ற னுள்ள வெளியில்—ஞானத்
திரவி யேற வேண்டும்.
குன்ற மொத்த தோளும்—மேருக்
கோல மொத்த வடிவும்
நன்றை நாடு மனமும்—நீயெந்
நாளு மீதல் வேண்டும்
ஒன்றை விட்டு மற்றோர்—துயரில்
உழலு நெஞ்சம் வேண்டா.

5. வா னகத்தி னொளியைக்—கண்டே
மன மகிழ்ச்சி பொங்கி
யானெ தற்கு மஞ்சேன்—ஆகி
எந்த நாளும் வாழ்வேன்
ஞான மொத்த தம்மா—உவமை
நானுரைக் கொணா தாம்
வானகத்தி லொளியின்—அழகை
வாழ்த்து மாறி யாதோ ?

6. ஞாயி றென்ற கோளம்—தருமோர்
நல்லபே ரொளிக் கே.
தேய மீதோ ருவமை—எவரே
தேடி யோத வல்லார் ?

வாயினிக்கு மம்மா—அழகாம்
மதியி னின்ப வொளியை
நேயமோ டுரைத்தால்—ஆங்கே
நெஞ்சி ளக்க மெய்தும்.

7. காளி மீது நெஞ்சம்—என்றும்
கலந்து நிற்க வேண்டும்
வேலை யொத்த விறலும்—பாரில்
வேந்த ரேத்து புகழும்
யாளி யொத்த வலியும்—என்றும்
இன்ப நிற்கு மனமும்
வாழி யீதல் வேண்டும்—அன்னை!
வாழ்க நின்றன் அருளே.

---

39. ஹே காளி!

1. எண்ணிலாத் பொருட்குவை தானும்
ஏற்றமும் புவியாட்சியு மாங்கே
விண்ணிலாதவ னோர்க்கிடும் ஒளியும்
வெம்மையும் பெருந்திண்மையு மறிவும்
தண்ணிலாவி னமைதியும் அருளுந்
தருவ ளின்றெனை தன்னை யென்காளி;
மண்ணிலார்க்குந் துயரின்றிச் செய்வேன்,
வறுமை யென்பதை மண்மிசை மாய்ப்பேன்.

2. தானம் வேள்வி தவங் கல்வி யாவும்
தரணி மீதி னிலை பெறச் செய்வேன்,
வான மூன்று மழை தரச் செய்வேன்,
மாறிலாத வளங்கள் கொடுப்பேன்,

மானம் வீரிய மாண்மை நன்னேர்மை
வண்மை யாவும் வழங்குறச் செய்வேன்,
ஞான மோங்கி வளர்ந்திடச் செய்வேன்;
நான் விரும்பிய காளி தருவாள்.

---

40. மகா காளியின் புகழ்.

காவடிச் சிந்து.

ராகம்—ஆனந்த பைரவி. தாளம்—ஆதி.

1. காலமாம் வனத்திலண்டக் கோலமா மரத்தின்மீது
காளி சக்தி யென்றபெயர் கொண்டு—ரீங்
கார மிட்டுலவுமொரு வண்டு—தழல்
காலும் விழி நீலவன்னமூல அத்து வாக்கமெனும்
கால்களா றுடையதெனக் கண்டு—மறை
காணுமுனி வோருரைத்தார் பண்டு.
மேலுமாகிக் கீழுமாகி வேறுள திசையுமாகி
விண்ணு மண்ணுமான சக்திவெள்ளம்—இந்த
விந்தையெல்லா மாங்கதுசெய் கள்ளம்—பழ
வேதமா யதன்முனுள்ள நாதமாய் விளங்குமிந்த
வீரசக்தி வெள்ளம் விழும் பள்ளம்—ஆக
வேண்டுநித்த மென்றனேழை யுள்ளம்.

2. அன்புவடி வாகிநிற்பள் துன்பெலா மவளிழைப்பள்
ஆக்க நீக்கம் யாவுமவள் செய்கை—இதை
ஆர்ந்துணர்ந்த வர்களுக்குண் டுய்கை—அவள்
ஆதியா யநாதியா யகண்டஅறி வாவளுன்றன்
அறிவு மவள் மேனியிலோர் சைகை—அவள்
ஆனந்தத்தி னெல்லையற்ற பொய்கை.

இன்பவடிவாகிநிற்பள் துன்பெலாமவளிழைப்பள்
இவ்வெலா மவள்புரியு மாயை—அவள்
ஏதுமற்ற மெய்ப்பொருளின் சாயை—எனில்
எண்ணியே ஓம் சக்தியெனும் புண்ணியமுனிவர்நித்த
மெய்துவார் மெய்ஞ் ஞான மெனுந்தீயை—எரித்
தெற்றுவாரிந் நானெனும் பொய்ப் பேயை.

3. ஆதியாஞ் சிவனு மவன் சோதியானசக்தியுந்தான்
அங்குமிங்கு மெங்குமுள வாகும்—ஒன்றே
யாகிநின் றுலகனைத்தும் சாகும்—அவை [யிதை
யன்றியோர் பொருளுமில்லை, அன்றியொன் றுமில்லை
ஆய்ந்திடில் துயரமெல்லாம் போகும்—இந்த
அறிவுதான் பரமஞான மாகும்.

நீதியா மரசுசெய்வர் நிதிகள்பல கோடிதுய்ப்பர்
நீண்டகாலம் வாழ்வர் தரைமீது—எந்த
நெறியு மெய்துவர் நினைத்தபோது—அந்த
நித்தமுத்த சுத்த புத்த சத்த பெருங் காளிபத
நீழலடைந் தார்க்கில்லை யோர்தீது—என்று
நேர்மை வேதஞ் சொல்லும் வழியீது.

41. முத்துமாரி.

1. உலகத்து நாயகியே,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
உன் பாதம் சரண்புகுந்தோம்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
கலகத் தரக்கர் பலர்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
கருத்தி னுள்ளே புகுந்து விட்டார், எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
பல கற்றும் பல கேட்டும்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
பய னொன்று மில்லையடி,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
நிலை யெங்கும் காணவில்லை,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
நின் பாதம் சரண் புகுந்தோம்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ.

2. துணி வெளுக்க மண்ணுண்டு,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
தோல் வெளுக்கச் சாம்பருண்டு,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
மணி வெளுக்கச் சாணையுண்டு,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
மனம் வெளுக்க வழியில்லை,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!

பிணிகளுக்கு மாற்றுண்டு,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ !
பேதைமைக்கு மாற்றில்லை,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ !
அணிகளுக்கொரெல்லை யில்லாய்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ ! [முத்து
அடைக்கல மிங்குனைப்புகுந்தோம்,—எங்கள்
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ !

---

42. தேச முத்துமாரி.

1. தேடியுனைச் சரணடைந்தேன்,
தேச முத்து மாரி !
கேடதனை நீக்கிடுவாய்,
கேட்ட வரந் தருவாய்.

2. பாடியுனைச் சரணடைந்தேன்
பாச மெல்லாங் களைவாய்
கோடி நலஞ் செய்திடுவாய்,
குறைகளெல்லாந் தீர்ப்பாய்.

3. எப்பொழுதுங் கவலையிலே
இணங்கி நிற்பான் பாவி ;
ஒப்பி யுன தேவல் செய்வேன்
உன தருளால் வாழ்வேன்.

4. சக்தி யென்று நேர மெல்லாந்
தமிழ்க் கவிதை பாடி,
பக்தியுடன் போற்றி நின்றால்
பய மனைத்துந் தீரும்.

5. ஆதாரம் சக்தி யென்றே
அருமறைகள் கூறும்;
யாதானுந் தொழில் புரிவோம்;
யாது மவள் தொழிலாம்.

6. துன்பமே யியற்கை யெனும்
சொல்லை மறந்திடுவோம்;
இன்பமே வேண்டி நிற்போம்;
யாவு மவள் தருவாள்.

7. நம்பினோர் கெடுவதில்லை;
நான்கு மறைத் தீர்ப்பு;
அம்பிகையைச் சரண்புகுந்தால்
அதிக வரம் பெறலாம்.

48. கோமதி மஹிமை.

(சங்கர நயினார் கோயில் ஆவுடையம்மையின் புகழ். சிவபிரான் தானும் திருமாலும் ஒரு பொருளென்றுணர்த்தி ஒரு வடிவங் காட்டிய சரித்திரம்).

1. தாருக வனத்தினிலே—சிவன்
சரண நன்மலரிடை யுளம் பதித்துச்
சீருறத் தவம் புரிவார்—பர
சிவன் புகழமுதினை யருந்திடுவார்
பேருயர் முனிவர் முன்னே—கல்விப்
பெருங்கடல் பருகிய சூதனென்பான்
தேரு மெய்ஞ் ஞானத்தினால்—உயர்
சிவனிகர் முனிவரன் செப்புகின்றான் :

2. "வாழிய, முனிவர்களே,—புகழ்
வளர்ந்திடுஞ் சங்கரன் கோயிலிலே,
ஊழியைச் சமைத்த பிரான்,—இந்த
உலக மெலா முருக்கொண்ட பிரான்,
ஏழிரு புவனத்திலும்—என்றும்
இயல் பெறும் உயிர்களுக் குயிராவான்,
ஆழு நல் லறிவா வான்,—ஒளி
யறி வினைக் கடந்த மெய்ப் பொருளாவான்,

3. தேவர்க் கெலாந் தேவன்,—உயர்
சிவ பெருமான் பண்டோர்காலத்திலே
காவலி னுலகளிக்கும்—அந்தக்
கண்ணனுந் தானுமிங் கோருருவாய்

ஆவ லொடருந் தவங்கள்—பல
ஆற்றிய நாகர்களிருவர் முன்னே
மேவி நின்றருள் புரிந்தான்,—அந்த
வியப் புறு சரிதையை விளம்புகின்றேன் ;

4. கேளீர் முனிவர்களே,—இந்தக்
கீர்த்தி கொள் சரிதையைக் கேட்டவர்க்கே,
வேள்விகள் கோடி செய்தால்—சதுர்
வேதங்களாயிர முறை படித்தால்
மூளு நற் புண்ணியந்தான்—வந்து
மொய்த்திடும் ; சிவநியல் விளங்கி நிற்கும் ;
நாளு நற் செல்வங்கள்—பல
நணுகிடும் ; சரத மெய் வாழ்வுண்டாம்.

5. இக் கதை யுரைத்திடுவேன்,—உளம்
இன்புறக் கேட்பீர், முனிவர்களே !
நக்க பிரானரு ளால்—இங்கு
நடைபெறு முலகங்கள் கணக்கிலவாம் ;
தொக்கன அண்டங்கள்—வளர்
தொகை பல கோடி பல் கோடிகளாம் !
இக்கணக்கெவ ரறிவார் ? புவி
எத்தனை யுளதென்பதியா ரறிவார் ?

6. நக்க பிரானறிவான் ;—மற்று
நானறியேன், பிற நர ரறியார் ;
தொக்க பேரண்டங்கள்—கொண்ட
தொகைக் கெல்லை யில்லை யென்று சொல்லுகின்ற

தக்க பல் சாத்திரங்கள்;—ஒளி
தருகின்ற வானமோர் கடல் போலாம்;
அக்கட லதனுக்கே—எங்கும்
அக்கரை யிக்கரை யொன்றில்லையாம்.

7. இக்கட லதனகத்தே—அங்கங்
கிடை யிடை தோன்றும் புன் குமிழிகள் போல்
தொக்கன உலகங்கள்;—திசைத்
தூவெளி யதனிடை விரைந்தோடும்;
மிக்கதோர் வியப்புடைத்தாம்—இந்த
வியன் பெரு வையத்தின் காட்சி, கண்டீர்;
மெய்க்கலை முனிவர்களே!—இதன்
மெய்ப் பொருள் பரசிவன் சக்தி, கண்டீர்.

8. எல்லை யுண்டோ இல்லையோ—இங்
கியாவர் கண்டார் திசை வெளியினுக்கே?
சொல்லு மோர் வரம்பிட்டால்—அதை

(இது முற்றுப்பெற வில்லை.)

---

44. யோக சித்தி.

வரங் கேட்டல்.

1. விண்ணும் மண்ணுந் தனியாளும்—எங்கள்
வீரை சக்தி நினதருளே—என்றன்
கண்ணுங் கருத்து மெனக் கொண்டு—அன்பு
கசிந்து கசிந்து கசிந் துருகி—நான்
பண்ணும் பூசனைக ளெல்லாம்—வெறும்
பாலை வனத்தி லிட்ட நீரோ?—உனக்
கெண்ணுஞ் சிந்தை யொன்றிலையோ—அறி
வில்லா தகில மளிப்பாயோ?

2. நீயே சரணமென்று கூவி—என்றன்
நெஞ்சிற் பேருறுதி கொண்டு—அடி
தாயே யெனக்கு மிக நிதியும்—அறந்
தன்னைக் காக்கு மொரு திறனும்—தரு
வாயே யென்று பணிந்தேத்திப்—பல
வாறு நினது புகழ் பாடி—வாய்
ஓயே னவ துணராயோ?—நின
துண்மை தவறுவ தோரழகோ?

3. காளீ வலிய சாமுண்டி—ஓங்
காரத் தலைவி யென் னிராணி—பல
நாளிங் கெனை யலைக்கலாமோ?—உள்ளம்
நாடும் பொரு ளடைதற் கன்றோ—மலர்த்

தாளில் விழுந் தபயங் கேட்டேன்—அது
தாரா யெனி லுயிரைத் தீராய்—துன்பம்
நீளி னுயிர் தரிக்க மாட்டேன்—கரு
நீலீ யென் னியல் பறியா யோ?

4. தேடிச் சோறு நிதந் தின்று—பல
சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி—மனம்
வாடித் துன்ப மிக வுழன்று—பிறர்
வாடப் பல செயல்கள் செய்து—நரை
கூடிக் கிழப் பருவ மெய்தி—கொடுங்
கூற்றுக் கிரையெனப் பின்மாயும்—பல
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே—நான்
வீழ்வே னென்று நினைத்தாயோ?

5. நின்னைச் சில வரங்கள் கேட்பேன்—அவை
நேரே யின்றெனக்குத் தருவாய்—என்றன்
முன்னைத் தீய வினைப் பயன்கள்—இன்னும்
மூளா தழிந்திடுதல் வேண்டும்—இனி
என்னைப் புதிய வுயிராக்கி—எனக்
கேதுங் கவலை யறச் செய்து—மதி
தன்னை மிகத்தெளிவு செய்து—என்றும்
சந்தோஷங் கொண்டிருக்கச்—செய்வாய்.

6. தோளை வலியுடைய தாக்கி—உடற்
சோர்வும் பிணி பலவும் போக்கி—அரி
வாளைக் கொண்டு பிளந்தாலும்—கட்டு
மாறா வுடலுறுதி தந்து—சுடர்

காலைக் கண்டதோர் மலர்போல்—ஒளி
நல்லறிக் திகழு முகந் தந்து—மத
வேளை வெல்லு முறை கூறித்—தவ
மேன்மை கொடுத் தருளல் வேண்டும்.

7. எண்ணுங் காரியங்க ளெல்லாம்—வெற்றி
யேறப் புரிந் தருளல் வேண்டும்—தொழில்
பண்ணப் பெருநிதியம் வேண்டும்—அதிற்
பல்லோர் துணை புரிதல் வேண்டும்—சுவை
நண்ணும் பாட்டினொடு தாளம்—மிக
நன்றா வுளத் தழுத்தல் வேண்டும்—பல
பண்ணிற் கோடி வகை யின்பம்—நான்
பாடத் திறனடைதல் வேண்டும்.

8. கல்லை வயிரமணி யாக்கல்—செம்பைக்
கட்டித் தங்க மெனச் செய்தல்—வெறும்
புல்லை நெல்லெனப் புரிதல்—பன்றிப்
போத்தைச் சிங்கவே றாக்கல்—மண்ணை
வெல்லத் தினிப்பு வரச் செய்தல்—என
விந்தை தோன்றிட இந்நாட்டை—நான்
தொல்லை தீர்த் துயர்வு கல்வி—வெற்றி
சூழும் வீர மறி வாண்மை

9. கூடுந் திரவியத்தின் குவைகள்—திறல்
கொள்ளுங் கோடி வகைத் தொழில்கள்—இவை
நாடும் படிக்கு வினை செய்து—இந்த
நாட்டோர் கீர்த்தி யெங்கு மோங்கக்—கலி

சாற்றுந் திற னெனக்குத் தருவாய்—அடி
தாயே உனக் கரிய துண்டோ—மதி
மூடும் பொய்மை யிரு ளெல்லாம்—எனை
முற்றும் விட் டகல வேண்டும்;

10. ஐயந் தீர்ந்து விடல் வேண்டும்—புலை
அச்சம்போ யொழிதல் வேண்டும்—பல
பையச் சொல்லுவ திங் கென்னே—முன்னைப்
பார்த்தன் கண்ண னிவர் நேரா—எனை
உய்யக் கொண்டருள வேண்டும்—அடி
உன்னைக் கோடிமுறை தொழுதேன்—இனி
வையத் தலைமை யெனக் கருள்வாய்—அன்னை
வாழி, நின்ன தருள் வாழி.
ஓம் காளீ வலிய சாமுண்டீ
ஓங்காரத் தலைவி யென் னிராணி.

குறிப்பு:—காளி, சக்தி, மாரி முதலிய உலகத்தின் மூலசக்தியைக் குறிக்கும் பெயர்களாம்.

45. போற்றி யகவல்.

போற்றி உலகொரு மூன்றையும் புணர்ப்பாய்!
மாற்றுவாய், துடைப்பாய், வளர்ப்பாய், காப்பாய்!
கனியிலே சுவையுங் காற்றிலே யியக்கமும்
கலந்தாற் போலநீ அனைத்திலும் கலந்தாய்.
உலகெலாந் தானா யொளிர்வாய், போற்றி!
அன்னை, போற்றி! அமுதமே, போற்றி!
புதியதிற் புதுமையாய், முதியதில் முதுமையாய்,
உயிரிலே யுயிராய், இறப்பிலு முயிராய்,

உண்டெனும் பொருளி லுண்மையாய், என்னுளே
நானெனும் பொருளாய், நானையே பெருக்கித்
தானென மாற்றுஞ் சாகாச் சுடராய்,
கவலைநோய் தீர்க்கு மருந்தின் கடலாம்,
பிணியிருள் கெடுக்கும் பேரொளி ஞாயிறாய்,
யானென தின்றி யிருக்குநல் யோகியர்
ஞானமா மகுட நடுத்திகழ் மணியாய்,
செய்கையாய், ஊக்கமாய், சித்தமாய், அறிவாய்
நின்றிடுந் தாயே, நித்தமும் போற்றி!
இன்பங் கேட்டேன், ஈவாய் போற்றி!
துன்பம் வேண்டேன், துடைப்பாய் போற்றி!
அமுதங் கேட்டேன், அளிப்பாய் போற்றி!
சக்தி, போற்றி! தாயே, போற்றி!
முக்தி, போற்றி! மோனமே, போற்றி!
சாவினை வேண்டேன், தவிர்ப்பாய் போற்றி!

---

46. காணி நிலம்.

1. காணி நிலம் வேண்டும்,—பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும்;—அங்கு
தூணி லழகியதாய்—நன்மாடங்கள்
துய்ய நிறத்தினதாய்—அந்தக்
காணி நிலத்திடையே—ஓர் மாளிகை
கட்டித் தரவேண்டும்;—அங்கு
கேணியருகினிலே—தென்னைமரம்
கீற்று மிள நீரும்,

2. பத்துப் பனிரண்டு—தென்னைமரம்
பக்கத்திலே வேணும்;—நல்ல
முத்துச் சுடர்போலே—நிலாவொளி
முன்பு வரவேணும்;—அங்கு
கத்துங் குயிலோசை—சற்றே வந்து
காதிற்பட வேணும்;—என்றன்
சித்த மகிழ்ந்திடவே—நன்ருயிளந்
தென்றல் வரவேணும்.

3. பாட்டுக் கலந்திடவே—அங்கே யொரு
பத்தினிப் பெண் வேணும்;—எங்கள்
கூட்டுக் களியினிலே—கவிதைகள்
கொண்டுதர வேணும்;—அந்தக்
காட்டு வெளியினிலே,—அம்மா, நின்றன்
காவலுற வேணும்;—என்றன்
பாட்டுத் திறத்தாலே—இவ்வையத்தைப்
பாலித்திட வேணும்.

47. மகாசக்தி வெண்பா.

1. தன்னை மறந்து ஸகல உலகினையும்
மன்ன நிதங்காக்கு மஹாசக்தி—அன்னை
அவளே துணையென் றனவரதம் நெஞ்சந்
துவளா திருத்தல் சுகம்.

2. நெஞ்சிற் கவலை நிதமும் பயிராக்கி
அஞ்சி யுயிர்வாழ்த லறியாமை;—தஞ்ச மென்றே
வையமெலாங் காக்கு மஹாசக்தி நல்லருளை
ஐயமறப் பற்ற லறிவு.

3. வையகத் துக் கில்லை, மனமே, நினக்கு நலஞ்
செய்யக்கருதி யிவை செப்புவேன்—பொய்யில்லை
எல்லாம் புரக்கும் இறை நம்மையுங் காக்குமென்ற
சொல்லால் அழியுந் துயர்.

4. எண்ணிற் கடங்காமல் எங்கும் பரந்தனவாய்
விண்ணிற் சுடர்கின்ற மீனையெல்லாம்—
[பண்ணியதோர்
சக்தியே நம்மைச் சமைத்தது காண், நூறாண்டு
பக்தியுடன் வாழும் படிக்கு.

---

48. ஓம் சக்தி.

1. நெஞ்சுக்கு நீதியும் தோளுக்கு வாளும்
நிறைந்த சுடர் மணிப் பூண்.
பஞ்சுக்கு நேர் பல துன்பங்களாம், இவள்
பார்வைக்கு நேர் பெருந்தீ.
வஞ்சனை யின்றிப் பகையின்றிச் சூதின்றி
வையக மாந்த ரெல்லாம்
தஞ்ச மென்றே யுரைப்பீர் அவள்பேர், சக்தி
ஓம் சக்தி, ஓம் சக்தி, ஓம்.

2. "நல்லதுந் தீயதுஞ் செய்திடும் சக்தி
நலத்தை நமக் கிழைப்பாள்;
அல்லது நீங்கும்" என்றே யுலகேழும்
அறைந்திடுவாய், முரசே!

சொல்லத் தகுந்த பொருளன்று காண்! இங்கு
சொல்லு மவர் தமையே
அல்லல் கெடுத் தமரர்க் கிணையாக்கிடும்
ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்.

3. நம்புவதே வழியென்ற மறை தன்னை
நாமின்று நம்பி விட்டோம்.
கும்பிட் டெந்நேரமும் "சக்தி" யென்றுனைக்
கும்பிடுவேன், மனமே.
அம்புக்குந் தீக்கும் விடத்துக்கும் நோவுக்கும்
அச்சமில் லாத படி
உம்பர்க்கு மிம்பர்க்கும் வாழ்வுதரும் பதம்
ஓம் சக்தி, ஓம் சக்தி, ஓம்.

4. பொன்னைப் பொழிந்திடு, மின்னை வளர்த்திடு,
போற்றி யுனக் கிசைத்தோம்;
அன்னை பராசக்தி யென்றுரைத்தோம்; தளை
யத்தனையுங் களைந்தோம்;
சொன்னபடிக்கு நடந்திடுவாய், மன
மே, தொழில் வேறில்லை, காண்;
இன்னுமதே யுரைப்போம், சக்தி ஓம் சக்தி
ஓம் சக்தி, ஓம் சக்தி, ஓம்.

5. வெள்ளை மலர் மிசை வேதக் கருப்பொரு
ளாக விளங்கிடுவாய்!
தெள்ளு கலைத்தமிழ் வாணி, நினக்கொரு
விண்ணப்பஞ் செய்திடுவேன்,
எள்ளத்தனை பொழுதும் பயனின்றி
யிரா தென்றன் நாவினிலே
வெள்ள மெனப் பொழிவாய், சக்திவேல், சக்தி
வேல், சக்திவேல், சக்திவேல்!

49. கேட்பன.

1. நல்லதோர் வீணைசெய்தே—அதை
நலங்கெடப்புழுதியி லெறிவதுண்டோ ?
சொல்லடி, சிவசக்தி !—எனைச்
சுடர்மிகு மறிவுடன் படைத்துவிட்டாய்,
வல்லமை தாராயோ, இந்த
மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே ?
சொல்லடி, சிவசக்தி !—நிலச்
சுமையெனவாழ்ந்திடப் புரிகுவையோ ?

2. விசையுறு பந்தினைப்போல்—உள்ளம்
வேண்டியபடி செலும் உடல் கேட்டேன்,
நசையறு மனங் கேட்டேன்,—நித்தம்
நவமெனச்சுடர் தரும் உயிர்கேட்டேன்,
தசையினைத் தீ சுடினும்—சிவ
சக்தியைப் பாடுநல் லகங் கேட்டேன்,
அசைவறு மதிகேட்டேன் ;—இவை
அருள்வதில் உனக்கெதுந் தடையுளதோ ?

---

50. பராசக்தி.

1. கதைகள் சொல்லிக் கவிதை யெழுதென்பார் ;
காவியம் பல நீண்டன கட்டென்பார் ;
வித விதப் படு மக்களின் சித்திரம்
மேவு நாடகச் செய்யுளை மே வென்பார் ;
இதயமோ எனிற் காலையு மாலையும்
எந்த நேரமும் வாணியைக் கூவுங் கால்
எதையும் வேண்டில தன்னை பராசக்தி
இன்ப மொன்றினைப் பாடுத லன்றியே.

2. நாட்டு மக்கள் பிணியும் வறுமையும்
நையப் பாடென் றொரு தெய்வங் கூறுமே;
கூட்டி மானுடச் சாதியை யொன்றெனக்
கொண்டு வைய முழுதும் பயனுறப்
பாட்டிலே யறங் காட்டெனு மோர் தெய்வம்;
பண்ணி லின்பமுங் கற்பனை விந்தையும்
ஊட்டி யெங்கும் உவகை பெருகிட
ஓங்கு மின்கவி யோதெனும் வேறொன்றே.

3. நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவும்
நானிலத்தவர் மேனிலை யெய்தவும்
பாட்டிலே தனி யின்பத்தை நாட்டவும்
பண்ணிலே களி கூட்டவும் வேண்டி, நான்
மூட்டு மன்புக் கனலொடு வாணியை
முன்னுகின்ற பொழுதி லெல்லாங் குரல்
காட்டி யன்னை பராசக்தி யேழையேன்
கவிதை யாவுந் தனக்கெனக் கேட்கின்றாள்.

4. மழை பொழிந்திடும் வண்ணத்தைக் கண்டு நான்
வானிருண்டு கரும் புயல் கூடியே
இழையு மின்னல் சரே லென்று பாயவும்
ஈர வாடை யிரைந் தொலி செய்யவும்
உழைமை யெலாம் இடையின்றி யிவ் வான நீர்
ஊற்றுஞ் செய்தி யுரைத் திட வேண்டுங் கால்,
"மழையுங் காற்றும் பராசக்தி செய்கை காண்!
வாழ்க தாய்!" என்று பாடுமென் வாணியே.

5. சொல்லினுக் கெளிதாகவு நின்றிடாள்
சொல்லை வேறிடஞ் செல்ல வழி விடாள்;
அல்லினுக் குட் பெருஞ் சுடர் காண்பவர்
அன்னை சக்தியின் மேனி நலங் கண்டார்.
கல்லினுக் குள் அறி வொளி காணுங் கால்,
கால வெள்ளத்திலே நிலை காணுங் கால்,
புல்லினில் வயிரப் படை தோன்றுங் கால்,
பூதலத்தில் பராசக்தி தோன்றுமே!

---

51. சக்திக் கூத்து.

ராகம்—பியாக்.

பல்லவி.

தகத் தகத்தகத் தகதகவென் றாடோமோ?—சிவ
சக்தி சக்திசக்தியென் று பாடோமோ? (தக)

சரணங்கள்.

1. அகத்தகத் தகத்தினிலே உள்நின்றாள்—அவள்
அம்மை யம்மையெம்மை நாடு பொய் வென்றாள்
தகத்தக நமக் கருள் புரிவாள் தாமொன்றே
சரண மென்று வாழ்ந்திடுவோம் நாமென்றே (தக)

2. புகப்புகப் புக வின்பமடா போமெல்லாம்
புறத்தினிலே தள்ளிடுவாய் சூதெல்லாம்
குகைக்கு ளங்கே யிருக்குதடா தீபோலே—அது
குழந்தையதன் தாயடிக்கீழ் சேய்போலே. (தக)

3. மத்தகத்தைப்பிடி கரியின்மேலே மெய்சோர—உள
வீரம்வந்து சோர்வை வென்று கைதேர [நாம்
சகத்தினிலுள்ள மனிதரெல்லாம் நன்று நன்றென
சதிருடனே தாளமிசையிரண்டு மொன்றென(கக)

4. இந்திரனுலகினிலே நல்லின்பம்
இருக்குதென்பார் அதனையிங்கே கொண்டெய்தி
மந்திரம் போல் வேண்டுமடா சொல்லின்பம்—
நல்ல
மதுரமிவே அமுதத்தை கண்டெய்தித் (கக)

---

52. சக்தி

1. துன்ப மிலாத நிலையே சக்தி
தூக்க மிலாக் கண் விழிப்பே சக்தி
அன்பு கனிந்த கனிவே சக்தி
ஆண்மை நிறைந்த நிறைவே சக்தி
இன்ப முதிர்ந்த முதிர்வே சக்தி
எண்ணத் திருக்கு மெரியே சக்தி
முன்புநிற் கின்ற தொழிலே சக்தி
முக்தி நிலையின் முடிவே சக்தி.

2. சோம்பர் கெடுக்கும் துணிவே சக்தி
சொல்லில் விளங்குஞ் சுடரே சக்தி
தீம்பழந் தன்னில் சுவையே சக்தி
தெய்வத்தை யெண்ணு நினைவே சக்தி
பாம்பை யடிக்கும் படையே சக்தி
பாட்டினில் வந்த களியே சக்தி
சாம்பரைப்பூசி மலைமிசை வாழும்
சங்கர னன்புத் தழலே சக்தி.

3. வாழ்வு பெருக்கு மதியே சக்தி
மாநிலங் காக்கும் வலியே சக்தி
தாழ்வு தடுக்குஞ் சதிரே சக்தி
சஞ்சல நீக்குந் தவமே சக்தி
வீழ்வு தடுக்கும் விறலே சக்தி
விண்ணை யளக்கும் விரிவே சக்தி
ஊழ்வினை நீக்கும் உயர்வே சக்தி
உள்ளத் தொளிரும் விளக்கே சக்தி.

53. வைய முழுதும்.

கண்ணிகள்.

1. வைய முழுதும் படைத் தளிக்கின்ற
மஹா சக்தி தன்புகழ் வாழ்த்து கின்றோம்,
செய்யும் வினைக ளனைத்திலுமே வெற்றி
சேர்ந்திட நல்லருள் செய்க வென்றே.

2. பூதங்க ளைந்தி லிருந் தெங்குங் கண்ணிற்
புலப்படும் சக்தியைப் போற்று கின்றோம்,
வேதங்கள் சொன்ன படிக்கு மனிதரை
மேன்மையுறச் செய்தல் வேண்டு மென்றே.

3. வேகம் கவர்ச்சி முதலிய பல்வினை
மேவிடும் சக்தியை மேவுகின்றோம்,
ஏக நிலையி லிருக்கும் அமிர்தத்தை
யாங்க ளறிந்திட வேண்டு மென்றே.

4. உயிரெனத் தோன்றி யுணவு கொண்டே வளர்ந்
தோங்கிடும் சக்தியை ஓதுகின்றோம்,
பயிரினைக் காக்கும் மழையென எங்களைப்
பாலித்து நித்தம் வளர்க்க வென்றே.

5. சித்தத்திலே நின்று சேர்வ துணரும்
சிவசக்தி தன்புகழ் செப்புகின்றோம்,
இத்தரை மீதினில் இன்பங்கள் யாவும்
எமக்குத் தெரிந்திடல் வேண்டுமென்றே.

6. சாருதலின்பப் பராசக்தி தன் புகழ்
வையமிசை நித்தம் பாடுகின்றோம்,
ஆறுதலெய்து புகழுடன் வாழ்ந்துயர்
நோக்கங்கள் பெற்றிட வேண்டுமென்றே.

7. ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி
ஓம் சக்தி யென்றுரை செய்திடுவோம்;
ஓம் சக்தி யென்பவர் உண்மை கண்டார், சுடர்
ஒண்மை கொண்டார், உயிர் வண்மை கொண்டார்.

---

54. சக்தி விளக்கம்.

1. ஆதிப் பரம்பொருளின் ஊக்கம்—அதை
அன்னை யெனப்பணிதல் ஆக்கம்;
சூதில்லை காணுமிந்த நாட்டீர்—மற்றத்
தொல்லை மதங்கள் செய்யுந் தூக்கம்.

2. மூலப் பழம்பொருளின் நாட்டம்—இந்த
மூன்று புவியுமதன் ஆட்டம்;
காலப் பெருங்களத்தின் மீதே—எங்கள்
காளி நடமுலகக் கூட்டம்.

3. காலை யிளவெயிலின் காட்சி—அவள்
கண்ணொளி காட்டுகின்ற மாட்சி;

நீல விசும்பினிடை யிரவிற்—சுடர்
நேமி யனைத்துமவ னாட்சி.

4. நாரணனென்று பழவேதம்—சொல்லும்
நாயகன் சக்தி திருப் பாதம்;
சேரத் தவம்புரிந்து பெறுவார்—இங்கு
செல்வ மறிவு சிவபோதம்.

5. ஆதி சிவனுடைய சக்தி—எங்கள்
அன்னை யருள்பெறுதல் முக்தி;
மீதி யுயிரிருக்கும் போதே—அதை
வெல்லல் சுகத்தினுக்கு யுக்தி.

6. பண்டை விதியுடைய தேவி—வெள்ளை
பாரதி யன்னையருள் மேவி,
கண்ட பொருள் விளக்கும் நூல்கள்—பல
கற்றலில் லாதவனோர் பாவி.

7. மூர்த்திகள் மூன்றுபொருளொன்று;—அந்த
மூலப் பொருள் ஒளியின் குன்று;
நேர்த்தி திகழுமந்த வொளியை—எந்த
நேரமும் போற்று சக்தி யென்று.

55. சக்திக்கு ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்.

ராகம்—பூபாளம். தாளம்—சதுஸ்ர ஏகம்.

கையைச், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சாதனைகள் யாவினையுங் கூடும்—கையை
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சக்தி யுற்றுக் கல்லினையுஞ் சாடும். (1)

கண்ணைச், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சக்தி வழியினை யது காணும்—கண்ணைச்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சக்தியமு நல்லருளும் பூணும். (2)

செவி, சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—சிவ
சக்தி சொலு மொழியது கேட்கும்—செவி
சக்தி தனக்கே கருவியாக்கு—அது
சக்தி திருப் பாடலினை வேட்கும். (3)

வாய், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—சிவ
சக்தி புகழினை யது முழங்கும்—வாய்
சக்தி தனக்கே கருவியாக்கு—அது
சக்தி நெறி யாவினையும் வழங்கும். (4)

சிவ, சக்திதனை நாசி நித்த முகரும்—அதைச்
சக்தி தனக்கே கருவியாக்கு—சிவ
சக்தி திருச் சுவையினை நுகரும்—சிவ
சக்தி தனக்கே யெமது நாக்கு. (5)

மெய்யைச், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—சிவ
சக்தி தருந் திறனதி லேறும்—மெய்யைச்
சக்தி தனக்கே கருவியாக்கு—அது
சாதலற்ற வழியினைத் தேறும். (6)

கண்டம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சந்ததமு நல்லமுதைப் பாடும்—கண்டம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சக்தி யுடனென்று முறவாடும். (7)

தோள், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
தாரணியு மேலுலகுந் தாங்கும்—தோள்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சக்திபெற்று மேருவென வோங்கும். (8)

நெஞ்சம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சக்தியுற நித்தம் விரிவாகும்—நெஞ்சம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அதைத்
தாக்கவரும் வாளொதுங்கிப் போகும். (9)

சிவ சக்தி தனக்கே யெமது வயிறு—அது
சாம்பரையு நல்லவுணா வாக்கும்—சிவ
சக்தி தனக்கே யெமது வயிறு—அது
சக்திபெற வுடலினைக் காக்கும். (10)

இடை, சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—நல்ல
சக்தியுள்ள சந்ததிகள் தோன்றும்—இடை
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—நின்றன்
சாதிமுற்று நல்லறத்தி லூன்றும். (11)

கால், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சாடியெழு கடலையுந் தாவும்—கால்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சஞ்சல மில்லாம லெங்குமோங்கும். (12)

மனம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சஞ்சலங்கள் தீர்ந்தொருமை கூடும்—மனம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சாத்துவிகத் தன்மையினைச் சூடும். (13)

மனம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சக்தியற்ற சிந்தனைகள் தீரும்—மனம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அதில்
சாரு நல்ல உறுதியுஞ் சீரும். (14)

மனம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சக்தி சக்தி சக்தி யென்று பேசும்—மனம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அதில்
சார்ந்திருக்கு நல்லுறவுந் தேசம். (15)

மனம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சக்தி நுட்பம் யாவினையு நாடும்—மனம்
சக்தி தனக்கே கருவியாக்கு—அது
சக்தி சக்தி யென்று குதித்தாடும். (16)

மனம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சக்தியினை யெத்திசையுஞ் சேர்க்கும்—மனம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
தான் விரும்பில் மாமலையைப் பேர்க்கும்.

மனம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அது
சந்ததமுஞ் சக்தி தனைச் சூழும்—மனம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—அதில்
சாவு பெறுந் தீவினையும் ஊழும். (18)

மனம், சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—எதைத்
தான் விரும்பினாலும் வந்து சேரும்—மனம்
சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—உடல்
தன்னிலுயர் சக்தி வந்து நேரும். (19)

மனம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—இந்தத்
தாரணியில் நூறுவய தாகும்—மனம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—உன்னைச்
சாரவந்த நோயழிந்து போகும். (20)

மனம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—தோள்
சக்திபெற்று நல்ல தொழில்செய்யும்—மனம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—எங்கும்
சக்தியருள் மாரிவந்து பெய்யும். (21)

மனம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—சிவ
சக்தி நடையாவு நன்கு பழகும்—மனம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—முகம்
சார்ந்திருக்கு நல்லருளு மழகும். (22)

மனம், சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—உயர்
சாத்திரங்கள்யாவு நன்குதெரியும்—மனம்
சக்தி தனக்கே கருவி யாக்கு—நல்ல
சத்திய விளக்கு நித்த மெரியும். (23)

சித்தம், சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—நல்ல
தாளவகை சந்தவகை காட்டும்—சித்தம்
சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—அதில்
சாரு நல்ல வார்த்தைகளும் பாட்டும். (24)

சித்தம், சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—அது [சித்தம்
சக்தியை யெல்லோர்க்கு முணர்வுறுத்தும்—
சக்தி தனக்கே யுரிமையாக்கு—அது
சக்திபுகழ் திக்கனைத்து நிறுத்தும். (25)

சித்தம், சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—அது
சக்தி சக்தியென்று குழறும்—சித்தம்
சக்தி தனக்கே யுரிமையாக்கு—அதில்
சார்வதில்லை அச்சமுடன் சூதும். (26)

சித்தம், சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—அது
சக்தியென்று வினைதனில் பேசும்—சித்தம்
சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—அது
சக்தி பரிமள மிங்கு வீசும். (27)

சித்தம், சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—அது
சக்தியென்று தாளமிட்டு முழக்கும்—சித்தம்
சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—அது
சஞ்சலங்கள் யாவினையு மழிக்கும். (23)

சித்தம், சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—அது
சக்தி வந்து கோட்டைகட்டி வாழும்—சித்தம்
சக்தி தனக்கே யுரிமை யாக்கு—அது
சக்தி யருட் சித்திரத்தி லாழும். (29)

மதி, சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
சங்கடங்கள் யாவினையு முடைக்கும்—மதி
சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அங்கு
சத்தியமு நல்லறமுங் கிடைக்கும். (30)

மதி. சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
சாரவருந் தீமைகளை விலக்கும்—மதி
சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
சஞ்சலப் பிசாசுகளைக் கலக்கும். (31)

மதி, சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
சக்தி செய்யும் விந்தைகளைத் தேடும்—மதி
சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
சக்தி யுறை விடங்களை நாடும். (32)

மதி, சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
தர்க்க மெனுங் காட்டிலச்ச நீங்கும்—மதி
சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அதில்
தள்ளி விடும் பொய்ந்நெறியுந் தீங்கும். (33)

மதி, சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அதில்
சஞ்சலத்தின் தீயவிருள் விலகும்—மதி
சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அதில்
சக்தி யொளி நித்தமு நின் றிலகும். (34)

மதி. சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அதில்
சார்வதில்லை ஐயமெனும் பாம்பு—மதி
சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அங்கு
தான் முளைக்கு முக்தி விதைக் காம்பு. (35)

மதி, சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—அது
தாரணியி லன்பு நிலை நாட்டும்—மதி
சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—அது
ஸர்வ சிவ சக்தியினைக் காட்டும். (36)

மதி, சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—அது
சக்தி திருவருளினைச் சேர்க்கும்—மதி
சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—அது
தாமதப் பொய்த் தீமைகளைப் பேர்க்கும்.

மதி, சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—அது
சத்தியத்தின் வெல்கொடியை நாட்டும்—மதி
சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—அது
தாக்கவரும் பொய்ப்புலியை யோட்டும். (38)

மதி, சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—அது
சத்திய நல்லிரவியைக் காட்டும்—மதி
சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—அதில்
சாரவரும் புயல்களை வாட்டும். (39)

மதி, சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—அது
சக்தி விரதத்தை யென்றும் பூணும்—மதி
சக்தி விரதத்தை யென்றுங் காத்தால்—சிவ
சக்தி தரு மின்பமு நல் லூணும். (40)

மதி, சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—தெளி
தந்தமுதப் பொய்கையென வொளிரும்—மதி
சக்தி தனக்கே யடிமை யாக்கு—அது
சந்ததமு மின்பமுற மிளிரும். (41)

அகம், சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
தன்னை யொரு சக்தியென்று தேரும்—அகம்
சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
தாமதமு மாணவமும் தீரும். (42)

அகம், சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
தன்னையவள் கோயிலென்று காணும்—அகம்
சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
தன்னை யெல்லைத் துன்பமுறா நாணும். (43)

அகம், சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
சக்தி யெனும் கடலிலொர் திவலை—அகம்
சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—சிவ
சக்தி யுண்டு நமக்கில்லை கவலை. (44)

அகம், சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அதில்
சக்தி சிவ நாத நித்த மொலிக்கும்—அகம்
சக்தி தனக்கே யுடைமை யாக்கு—அது
சக்தி திருமேனி யொளி ஜ்வலிக்கும். (45)

சிவ, சக்தி யென்றும் வாழியென்று பாடு—சிவ
சக்தி சக்தி யென்று குதித்தாடு—சிவ
சக்தி யென்றும் வாழி யென்று பாடு—சிவ
சக்தி சக்தி யென்று விளையாடு. (46)

56. சக்தி திருப்புகழ்.

1. சக்தி சக்தி சக்தீ சக்தீ சக்தீ
சக்தீ யென்றோது
சக்தி சக்தி சக்தீ யென்பார்—சாகா
ரென்றே நின்றோது.

2. சக்தி சக்தி யென்றே வாழ்தல் சால்பா
நம்மைச் சார்ந்தீரே
சக்தி சக்தி யென்றீ ராயில்—சாகா
உண்மை சேர்ந்தீரே.

3. சக்தி சக்தி என்றால் சக்தி—தானே
சேருங் கண்டீரே
சக்தி சக்தி என்றால் வெற்றி—தானே
நேருங் கண்டீரே.

4. சக்தி சக்தி யென்றே செய்தால்—தானே
செய்கை நேராகும்
சக்தி சக்தி யென்று லௌந்து—தானே
முக்தி வேராகும்.

5. சக்தி சக்தி சக்தி சக்தீ சக்தீ
யென்றே ஆடோமோ?
சக்தி சக்தி சக்தீ யென்றே—தாளங்
கொட்டிப் பாடோமோ.

6. சக்தி சக்தி யென்றால் துன்பந்—தானே
தீருங் கண்டீரே.
சக்தி சக்தி யென்று லின்பந்—தானே
சேருங் கண்டீரே.

7. சக்தி சக்தி யென்றால் செல்வம்—தானே
ஊறுங் கண்டீரோ?
சக்தி சக்தி யென்றால் கல்வி—தானே
தேறுங் கண்டீரோ?

8. சக்தி சக்தி சக்தீ சக்தீ சக்தீ
சக்தீ வாழீ நீ.
சக்தி சக்தி சக்தீ சக்தீ சக்தீ
சக்தீ வாழீ நீ.

9. சக்தி சக்தி வாழீ யென்றால்—சம்பத்
தெல்லா நேராகும்
சக்தி சக்தி யென்றால் சக்தி—தாச
னென்றே பேராகும்.

---

57. மஹாசக்தி பஞ்சகம்.

1. கரணமுந் தனுவு நினக்கெனத் தந்தேன்
காளி நீ காத்தருள் செய்யே
மரணமு மஞ்சேன் நோய்களை யஞ்சேன்
மாரவெம் பேயினை யஞ்சேன்.
இரணமுஞ் சுகமும் பழியுநற் புகழும்
யாவுமோர் பொருளெனக் கொள்ளேன்
சரணமென் றுனது பதமலர் பணிந்தேன்
தாயெனைக் காத்தலுன் கடனே.

2. எண்ணிலாப் பொருளும் எல்லையில் வெளியும்
யாவுமா நின்றனை போற்றி

மண்ணிலார் வந்து வாழ்த்தினுஞ் செறினும்
மயங்கிலேன், மனமென்னும் பெயர்கொள்
கண்ணிலாப் பேயை யெள்ளுவேன், இனியெக்
காலுமே அமைதியி லிருப்பேன்
தண்ணிலா முடியிற் புனைந்து நின் றிலகும்
தாயுனைச் சரண் புகுந் தேனல்.

3. நீசருக் கினிதாந் தனத்தினு மாதர்
நினைப்பினு நெறியிலா மாக்கள்
மாசுறு பொய்ந்நட் பதனினும் பன்னாள்
மயங்கினேன் அவையினி மதியேன்
தேசுறு நீல நிறத்தினள் அறிவாய்ச்
சிந்தையிற் குலவிடு திறத்தாள்
வீசுறுங் காற்றி னெருப்பினில் வெளியில்
விளங்குவாள் தனைச்சரண் புகுந்தேன்.

4. ஐயமுந் திகைப்புந் தொலைந்தன ஆங்கே
அச்சமுந் தொலைந்தது சினமும்
பொய்யுமென் றினைய புன்மைக ளெல்லாம்
போயின வுறுதி நான் கண்டேன்
வையமிங் கனைத்து மாக்கியும் காத்தும்
மாய்த்துமே மகிழ்ந்திடு தாயைத்
துய்யவெண் ணிறத்தாள் தனைக்கரி யவளைத்
துணையெனத் தொடர்ந்தது கொண்டே.

5. தவத்தினை யெளிதாப் புரிந்தனள் யோகத்
தனிநிலை யொளிதெனப் புரிந்தாள்
சிவத்தினை யினிதாப் புரிந்தனள் மூடச்
சித்தமுந் தெளிவுறச் செய்தாள்

பவத்தினை வெறுப்ப அருளினள் நாளும்
  பான்மை கொண் றவள்மயம் புரிந்தாள்
அவத்தினைக் களைந்தாள் அறிவென விளைந்தாள்
  அநந்தமா வாழ்கவிங் கவளே.

---

58. மஹாசக்தி வாழ்த்து.

1. விண்டுரைக்க அறிய அரியதாய்
  விரிந்த வான வெளியென நின்றனை,
அண்ட கோடிகள் வானி லமைத்தனை.
  அவற்றி லெண்ணற்ற வேகஞ் சமைத்தனை,
மண்டலத்தை அணுவணு வாக்கினால்
  வருவ தெத்தனை யத்தனை யோசனை
கொண்ட தூர மவற்றிடை வைத்தனை
  கோலமே நினைக் காளியென் றேத்துவேன்.

2. நாடு காக்கு மரசன் றனையந்த
  நாட்டு ளோரர சென்றறிவா ரெனிற்
பாடு தண்டைக் குறைத்துக் கணக்கிடும்
  பண்ணு மப்ப னிவனென் றறிந்திடும்;
கோடி யண்ட மியக்கி யளிக்கு நின்
  கோல மேதைக் குறித்திட லாகுமோ?
நாடி யிச்சிறு பூமியிற் காணு நின்
  நலங்க ளேத்திட நல்லருள் செய்கவே.

3. பரிதி யென்னும் பொருளிடை யேய்ந்தனை,
  பரவும் வெய்ய கதிரெனக் காய்ந்தனை,
கரிய மேகத் திரளெனச் செல்லுவை,
  காலு மின்னென வந்துயிர் கொல்லுவை,

சொரியு நீரெனப் பல்லுயிர் போற்றுவை,
சூழும் வெள்ள மெனவுயிர் மாற்றுவை,
விரியு நீள் கட லென்ன நிறைந்தனை,
வெல்க காளி யெனதம்மை வெல்கவே.

4. வாயு வாகி வெளியை யளந்தனை,
வாழ்வதற்கு முயிர்நிலை யாயினை,
தேயு வாகி யொளியருள் செய்குவை,
செத்தவற்றைக் கருப்பொரு ளாக்குவை,
பாயு மாயிரஞ் சத்திகளாகியே
பாரி லுள்ள தொழில்க ளியற்றுவை,
சாயும் பல்லுயிர் கொல்லுவை, நிற்பன
தம்மைக் காத்துச் சுகம்பல நல்குவை.

5. நிலத்தின் கீழ்பல் லுலோகங் களாயினை,
நீரின் கீழெண் ணிலாநிதி வைத்தனை,
தலத்தின் மீது மலையு நதிகளுஞ்
சாருங் காடுஞ் சுனைகளு மாயினை,
குலத்தி லெண்ணற்ற பூண்டு பயிரினம்
கூட்டி வைத்துப் பலநலந் துய்த்தனை,
புலத்தை யிட்டிங் குயிர்கள் செய்தா யன்னே!
போற்றி போற்றி, நினதருள் போற்றியே.

6. சித்த சாகரஞ் செய்தனை, ஆங்கதிற்
செய்த கர்மப் பயனெனப் பல்கினை,
தத்து கின்ற திரையுஞ் சுழிகளும்
தாக்கி யெற்றிடுங் காற்றுமுள் ளோட்டமுஞ்
சுத்த மோனப் பகுதியும் வெண்பனி
சூழ்ந்த பாகமுஞ் சுட்ட வெந் தீயுமென்

றுத்த நீர்கடல் போலப் பலவகை
யுள்ள மென்னுங் கடலி லமைத்தனே.

---

59. சிவ சக்தி புகழ்.

ராகம்—தன்யாசி. தாளம்—சதுஸ்ர ஏகம்.

1. ஓம், சக்தி சக்தி சக்தியென்று சொல்லு—கெட்ட
சஞ்சலங்கள் யாவினையுங் கொல்லு
சக்தி சக்தி சக்தி யென்று சொல்லி—அவள்
சந்நிதியிலே தொழுது நில்லு.

2. சக்தி மிசை பாடல் பல பாடு—ஓம்
சக்தி சக்தி யென்று தாளம் போடு
சக்தி தருஞ் செய்கை நிலந் தனிலே—சிவ
சக்தி வெறி கொண்டு களித்தாடு.

3. சக்தி தனையே சரணங் கொள்ளு—என்றும்
சாவினுக் கொரச்ச மில்லை தள்ளு
சக்தி புகழா மமுதை யள்ளு—மதி
தன்னிலினிப் பாகுமந்தக் கள்ளு.

4. சக்தி செய்யும் புதுமைகள் பேசு—நல்ல
சக்தி யற்ற பேடிகளை யேசு
சக்தி திருக் கோயிலுள்ள மாக்கி—அவள்
தந்திடு நற் குங்குமத்தைப் பூசு.

5. சக்தியினைச் சேர்ந்த திந்தச்செய்கை-இதைச்
சார்ந்து நிற்ப தேநமக்கொ ருய்கை
சக்தியெனு மின்பமுள்ள பொய்கை—அதில்
தண்ணமுத மாரிநித்தம் பெய்கை.

6\. ஓம், சக்தி சக்தி சக்தி யென்று நாட்டு—சிவ
சக்தி யருள் பூமிதனில் காட்டு
சக்தி பெற்ற நல்லநிலை நிற்பார்—புவிச்
சாதிக ளெல்லா மதனைக் கேட்டு.

7\. சக்தி சக்தி சக்தி யென்று முழங்கு—அவள்
தந்திர மெல்லா முலகில் வழங்கு
சக்தி யருள் கூடிவிடு மாயின்—உயிர்
சந்ததமும் வாழுநல்ல கிழங்கு.

8\. சக்தி செயுந் தொழில்களை யெண்ணு—நித்தஞ்
சக்தி யுள்ள தொழில் பல பண்ணு
சக்திதனை யேயிழந்து விட்டால்—இங்கு
சாவினையும் நோவினையும் உண்ணு.

9\. சக்தியரு ளாலுலகி லேறு—ஒரு
சங்கடம் வந்தா லிரண்டு கூறு
சக்தி சில சோதனைகள் செய்தால்—அவள்
தண்ணருளென் றேமனது தேறு.

10\. சக்தி துணை யென்று நம்பி வாழ்த்து—சிவ
சக்தி தனையே யகத்தி லாழ்த்து
சக்தி யுஞ் சிறப்புமிகப் பெறுவாய்—சிவ
சக்தியருள் வாழ்கவென்று வாழ்த்து.

60. ஊழிக் கூத்து.

1. வெடிபடுமண்டத் திடிபல தாளம் போட—வெறும்
வெளியி லிரத்தக் களியொடு பூதம்பாடப்—
பாட்டின்
அடிபடுபொருளுன் அடிபடு மொலியிற் கூடக்—
தாடுங்காளீ, சாமுண்டீ; கங்காளீ!. [களித்
அன்னை, அன்னை,
ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்னை.

2. ஐந்துறுபூதம் சிந்திப்போ யொன்றாகப்—பின்னர்
அதுவும் சக்திக் கதியில் மூழ்கிப்போக—அங்கே
முந்துறு மொளியிற்சிந்தை நழுவும் வேகத்—தோ
முடியா நடனம் புரிவாய், அடுதீ சொரிவாய், [டே
அன்னை, அன்னை,
ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்னை.

3. பாழாம் வெளியும் பதறிப்போய் மெய்குலையச்—
சலனம்
பயிலும் சக்திக் குலமும் வழிகள் கலைய—அங்கே
ஊழாம் பேய்தான் "ஓஹோ ஹோ" வென்
றலைய,—வெறித்
துறுமித் திரிவாய், செருவெங் கூத்தே புரிவாய்,
அன்னை, அன்னை,
ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்னை.

4. சத்திப் பேய்தான் தலையொடு தலைகள் முட்டிச்—
சட்டச்
சடசட சட்டென் றுடைபடு தாளங்கொட்டி—
அங்கே

எத்திக்கினிலும் நின்விழியனல் போயெட்டித்—
தானே

எரியுங் கோலங் கண்டே சாகும் காலம்

அன்னை, அன்னை,

ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்னை.

5. காலத் தொடுநிர் மூலம் படுமூ வுலகும்—அங்கே
கடவுள் மோனத் தொளியே தனியா யிலகும்-சிவன்
கோலங்கண்டுன் கனல்செய் சினமும் விலகும்—
கையைக்

கொஞ்சித் தொடுவாய், ஆனந்தக் கூத்திடுவாய்;
அன்னை, அன்னை,
ஆடுங் கூத்தை நாடச் செய்தா யென்னை.

---

61. மஹாசக்தி.

1. சந்திர னொளியி லவளைக் கண்டேன்
சரண மென்று புகுந்து கொண்டேன்
இந்திரி யங்களை வென்று விட்டேன்
எனதெ னாசையைக் கொன்று விட்டேன்.

2. பயனெண் ணாமல் உழைக்கச் சொன்னாள்
பக்தி செய்து பிழைக்கச் சொன்னாள்
துயரி லாதெனைச் செய்து விட்டாள்
துன்ப மென்பதைக் கொய்து விட்டாள்.

3. மீன்கள் செய்யும் ஒளியைச் செய்தாள்
வீசி நிற்கும் வளியைச் செய்தாள்
வான்க ணுள்ள வெளியைச் செய்தாள்
வாழி நெஞ்சிற் களியைச் செய்தாள்.

---

62. மஹாசக்திக்கு விண்ணப்பம்.

1. ரோகத்தைக் கொன்று விடு—அல்லா லென்றன்
மூச்சை நிறுத்தி விடு
தேகத்தைச் சாய்த்து விடு—அல்லா லதில்
சிந்தனை மாய்த்து விடு
யோகத் திருத்திவிடு—அல்லா லென்றன்
ஊனைச் சிதைத்து விடு
ஏகத் திருந்துலகம்—இங்குள்ளன
யாவையும் செய்பவளே!

2. பந்தத்தை நீக்கி விடு—அல்லா லுயிர்ப்
பாரத்தைப் போக்கி விடு
சிந்தை தெளிவாக்கு—அல்லா லிதைச்
செத்த வுடலாக்கு
இந்தப் பதர்களையே—நெல்லாமென
எண்ணி இருப்பேனோ
எந்தப் பொருளிலுமே—உள்ளே நின்
றியங்கி யிருப்பவளே.

3. உள்ளம் குளிராதோ—பொய்யாணவ
ஊனம் மொழியாதோ?
கள்ள முருகாதோ—அம்மா பக்திக்
கண்ணீர் பெருகாதோ?
வெள்ளக் கருணையிலே—இந்நாய் சிறு
வேட்கை தவிராதோ?
விள்ளற் கரியவளே—அனைத்திலு
மேவி யிருப்பவளே!

63. வெற்றி.

1. எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றி
எங்கு நோக்கினும் வெற்றி மற்றாங்கே
விடுத்த வாய்மொழிக் கெங்கணும் வெற்றி
வேண்டி னேனுக் கருளினள் காளி;
தடுத்து நிற்பது தெய்வத மேனும்
சாரு மானுட மாயினு மஃதைப்
படுத்து மாய்ப்ப ளருட்பெருங் காளி
பாரில் வெற்றி யெனக்குறு மாறே.

2. எண்ணு மெண்ணங்கள் யாவினும் வெற்றி
எங்கு வெற்றி யெதனிலும் வெற்றி
கண்ணு மாருயி ரும்மென நின்றாள்
காளித் தாயிங் கெனக்கருள் செய்தாள்
மண்ணுங் காற்றும் புனலு மனலும்
வானும் வந்து வணங்கி நில்லாவோ?
விண்ணு ளோர்பணிந் தேவல்செய் யாரோ
வெல்க காளி பதங்களென் பார்க்கே?

---

64. காளிக்கு ஸமர்ப்பணம்.

இந்த மெய்யும் கரணமும் பொறியும்
இருபத்தேழு வருடங்கள் காத்தனன்
வந்தனம்மடி பேரரு ளன்னாய்!
வைரவீ! திறற் சாமுண்டி! காளி!
சிந்தனை தெளிந் தேனினி யுன்றன்
திருவருட் கென அர்ப்பணஞ் செய்தேன்
வந்திருந்து பல பயனாகும்
வகைதெரிந்துகொள் வாழியடி! நீ.

ஓம்

65. மஹாசக்திக்கு விண்ணப்பம்.

எண்ணிய முடிதல் வேண்டும்
நல்லவே யெண்ணல் வேண்டும்
திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்
தெளிந்த நல்லறிவு வேண்டும்
பண்ணிய பாவமெல்லாம்
பரிதி முன் பனியே போல
நண்ணிய நின்முனிங்கு
நசித்திடல் வேண்டு மன்னாய்.

66. பூலோக குமாரி

பல்லவி.

பூலோக குமாரி
ஹே அம்ருத நாரி

அனுபல்லவி.

ஆலோக ஶ்ருங்காரி
அம்ருத கலச குச பாரே
கால பய குடாரி காம வாரி
கனக லதா ரூப கர்வ திமிராரே.

சரணங்கள்.

பாலே ரஸ ஜாலே
பகவதி ப்ரஸீத காலே
நீல ரத்ன மய நேத்ர விசாலே
நித்ய யுவதி பத நீரஜ மாலே—
லீலா ஜ்வாலா நிர்மித வாணி
நிரந்தரே நிகில லோகேசாநி
நிருபம ஸுந்தரி நித்ய கல்யாணி
நிஜம் மாம் குரு ஹே மன்மத ராணி.

அனுபந்தம் 1.

பாடல் முதற் குறிப்பகராதி.

பக்கம்.

அநுபந்தம் 2.

குறிப்புரை.

இப் பகுதியின் முதற் பதிப்பு 1930-இல் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. இந்தப் பதிப்பில் அப் பதிப்பிற் சேராத ஆறு பாடல்கள் உள்ளன. அவையாவன இதில் 21, 22, 23, 31, 43, 65 என்ற எண்களை யுடைய கண்ணம்மா (2), கண்ணம்மா (3), திருக்காதல், வேள்விப்பாட்டு, கோமதி மஹிமை, மஹா சக்திக்கு விண்ணப்பம் என்பன.

'மாதா மணி வாசகம்' என்றொரு நூல் 1914-ல் தென் ஆபிரிக்காவிலே வெளியிடப் பெற்றது. அதனுள் இப் பகுதியிலே 4, 24, 26, 39, 40, 57, 58, 63 என்னும் எண்களையுடைய பாடல்கள் வெளியாயின.

1910-ம்ஹு நவம்பர் மாதத்திற்குச் சரியான சாதாரண ஹு கார்த்திகை மாதத்தில் பாரதியாரின் பாடற் றொகுதியொன்று வெளியிடப் பெற்றது. அதனுள் இப் பகுதியிலே 61, 62, 64, 65 என்னும் எண்களையுடைய பாடல்கள் வெளியாயின.

இவ்விரு தொகுதிகளிற் கண்ட பாட பேதங்களும் ஸ்ரீ. எஸ். தேசிக விநாயகம் பிள்ளை யவர்கள் கண்டறிந்த பாட பேதங்களும் அவர்கள் சரியானவை யென்று ஊகித்தறிந்த பாட பேதங்களும் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

மா—மாதா மணி வாசகம்.

1910—1910 நவம்பரில் வெளியான பாடற் றொகுதி.

தே—ஸ்ரீ. தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள் தெரிவித்த பாட பேதங்களும், ஊகங்களும்.

மு—இப் பகுதியின் முதற் பதிப்பு.

ப—பக்கம்.

ப. 6, வரி 13. மு : தானெனப் பொழிந்திடுவீர். தே : தேனெனப் பொழிந்திடுவீர்.

ப. 6, வரி 20. மு : மதிப்பது மறந்தன.

ப. 11, வரி 7. மு : வீழ்கவிக்கொடு. தே : வீழ்கவக் கொடு.

ப. 15, வரி 2. தே : வெற்றி கண்டே ; வரி 5. தே : சுத்த முழுப் பொய்யோ காண் ; வரி 19-20. தே : வாழ்த்தி நன்று நில மளிப்பேன், திருவே ! ; வரி 20. மு : நிலத்திருப் பேன், திருவே ; வரி 24, மு : சரணு முண்டோ ?

ப. 17-19. தே : முதல் ஏழு பாடல்களிலும் கடைசி வரிகளில் 'அம்மா' என்று முடிவதற்குப் பதிலாக 'அடா' என்று ஒரு பாடம்.

ப. 23, வரி 9. 'குரு வெற்பு' என்பது திருநெல்வேலிக்கருகிலுள்ள சுப்பிரமணிய க்ஷேத்திரமாகிய 'குருமலை' என்னும் ஊர். வரி 10. மு : 'நின் சேவகம்' என்பதற்குப் பதிலாக 'திருப்புகழ்' என்று ஒரு பாடம். தே: 'பாடுவோம்' என்பதற்குப் பதிலாக 'பாடுவேன்' என்று பாடம்.

ப. 26, வரி 15-16. மு: 'நகைத்திடுஞ் சேவலாய்' என்பதற்குப் பதிலாக 'சிரித்திடுங் கோழியாய்' என்று ஒரு பாடம்.

ப. 27, பாடல் 1, வரி 1, மு: 'அடா' என்பதற்குப் பதிலாக 'அடர்' என்று பாடம்.

ப. 48, வரி 8. தே: ஆசைக் குமாரி; வரி 12. தே: வீழ்ந்தேனடி (விரும்பினேன், அடி)

ப. 58, வரி 14. தே: மண் விளைந்திட.

ப. 59, வரி. 14. மு: 'பாவமெலா மடிந்து' என்பதற்குப் பதிலாக 'பாவமெலா மடித்து' என்று பாடம்.

ப. 60, வரி 18, தே: பொறிகளைக் கடந்தாய்' என்றும் வரி 20. தே: 'பொறியை மிஞ்சி' என்றும் பாடம்.

ப. 61, வரி 4. தே: 'தொல்லை போக்கி' என்பதற்குப் பதிலாக 'துயரழித்து' என்று பாடம்.

ப. 72, வரி 18. மு: "தவறுவ தொருலகோ?" என்று பாடம்.

ப. 76, வரி 15. தே: 'சாவினை வேண்டேன், தவிர்ப்பாய் போற்றி' என்பது ஒரு பிரதியில் 'இன்பங் கேட்டேன், ஈவாய் போற்றி' என்ற வரியை அடுத்துக் காணப்படுகிறது.

ப. 76, வரி 18. தே: காணி நிலம் வேண்டும்;—அடி,

ப. 82, வரி 7. தே: வயிரப்படை காணுங்கால்.

ப. 82, கடைசி வரி. மு: தாயடிக் கீழ் பேய்போலே.

ப. 87, வரி 3. தே: சக்தி தனக்கே.

ப. 89, வரி 4. தே: சஞ்சல மில்லாமலெங்கு மேவும்.

ப. 95, வரி 8. 'சக்தி யென்றீராயின்' என்றேனும் 'சக்தி யென்றீராகில்' என்றேனும் இருக்கலாம்.

ப. 100, வரி 12. தே: சக்தி வெறி கொண்டு.

ப. 103, வரி 14. 1910 : 'சந்நிதையி லவளைக் கண்டேன்' என்று பாடம்.

ப 104, வரி 9. 191.: 'யாவையும் செய்தவளே' என்று பாடம் ; வரி 18. 1910 : 'உள்ளந் தெளியாதோ' என்று பாடம்.

ப. 104. 1910 பதிப்பில் மூன்றாவது பாடலின் முதலிரண்டடிகள் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றன :—

கள்ள முருகாதோ—அம்மா பக்திக்
கண்ணீர் பெருகாதோ?
உள்ளந்தெளியாதோ—பொய் யாணவ
ஊன மொழியாதோ?

ப. 105, 1910: வரி 20. 'காத்தேன்' என்றும், வரி 23 : 'சிந்தனை தெளிந்தே னிதை யின்று' என்றும், வரி 26 : 'வகை புரிந்துகொள்' என்றும் பாட பேதங்கள்.

82

பாரதி நூல்கள்.

நேர்த்தியான காலிகோ பைண்டு.

(Library Edition)

கவிதைகள் :—தேசீய கீதங்கள், தோத்திரப் பாடல்கள், வேதாந்தப் பாடல்கள், விநாயகர் நான்மணி மாலை, கண்ணன் பாட்டு, புதிய ஆத்திசூடி, பாப்பாப் பாட்டு, முரசு, பாரதி அறுபத்தாறு, குயில், பாஞ்சாலி சபதம், ஸ்வசரிதை, பிறபாடல்கள் முதலியன சேர்ந்தவை.

ரூ. 2 8 0

வசனங்கள் :—ஞானரதம், பதஞ்சலி யோக ஸூத்ரம், வேதரிஷிகளின் கவிதை, கீதை முன்னுரை, சந்திரிகையின் கதை, நவதந்திரக் கதைகள், கதைக் கொத்து, தராசு, Stray Thoughts சேர்ந்தவை.

ரூ. 2 8 0

கட்டுரைகள் :—தத்துவம், மாதர், கலைகள், சமூகம் அடங்கியுள்ளது. ரூ. 2 8 0

பகவத் கீதை :—நாகர அக்ஷரத்தில் மூலமும், ஸ்ரீ பாரதியாரின் அழகிய தமிழ் உரையும் அடங்கியது.

பாக்கெட் சைஸ் (ராப்பர்) ரூ. 0 5 0

,, (காலிகோ) ரூ. 0 7 0

Agni and other Poems & Translations
and
Essays and other Prose Fragments
in one Vol. 1 8 0

பாரதி நூல்கள்.

1.	தேசிய கீதங்கள்	0	5	0
2.	தோத்திரப் பாடல்கள்	0	5	0
3.	வேதாந்தப் பாடல்கள்	0	3	0
4.	விநாயகர் நான்மணி மாலை	0	2	0
5.	கண்ணன் பாட்டு	0	3	0
6.	புதிய ஆத்திசூடி, முரசு, பாப்பாப் பாட்டு	0	1	0
7.	பாரதி அறுபத்தாறு	0	1	6
8.	குயில்	0	2	6
9.	பாஞ்சாலி சபதம்	0	8	0
10.	ஸ்வசரிதையும் பிறபாடல்களும்	0	10	0
11.	ஞானரதம்	0	4	0
12.	பதஞ்சலியோக ஸூத்ரம்	0	3	0
13.	வேதரிஷிகளின் கவிதை	0	2	0
14.	கீதை முன்னுரை	0	2	0
15.	சந்திரிகையின் கதை	0	8	0
16.	நவதந்திரக் கதைகள்	0	6	0
17.	கதைக் கொத்து	0	8	0
18.	தராசு—Stray Thoughts	0	4	0
19.	கட்டுரைகள் :—தத்துவம்	0	10	0
	மாதர்	0	8	0
	கலைகள்	0	8	0
	சமூகம்	0	12	0
20.	Agni and other Poems & Translations	1	0	0
	Essays and other Prose fragments	1	0	0

பாரதி விளக்கம்	0	4	0
ஞானரதம் (ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பு)	0	7	0
தராசு (ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பு)	0	5	0